

28
ngân thông

9

BẢN NGUYỆT-SANTUỒI HỌC TRÒ VIỆT-NAM

Chủ nhiệm
Chủ bút
ĐÀO-QUANG-MỸ

Tổng thư ký
QUYÊN-DI
Thư ký tòa soạn
THÁI-BẮC

Quản lý
NGUYỄN-THỊ NGỌC-LAN
Biên tập

Định Bàng — Hoàng Quý —
Nhuệ Hương — Vi Vi — Thúy Vũ —
Diệu Phương — Diệu Sương —
Dương đức Nghiêm —

Bán nguyệt san
NGÀN THÔNG

Xuất bản ngày 5 và 20 mỗi tháng

Một số 35 đ
Giá một năm 840 đ
Miễn Trung và Cao Nguyên 880 đ
Độc giả ăn nhân 1000 đ trở lên

Thư từ bài vở gửi
QUYÊN DI

Bưu phiếu, chi phiếu, hiện kim gửi
bà **NGUYỄN THỊ NGỌC LAN**
Tòa soạn: 193/56, Công Lý
SAIGON 3

Mua báo dài hạn xin trả tiền trước

Giấy phép số 612/BTT/NBC/HCB
ngày 29-4-1971

NGÀN THÔNG

Bán nguyệt san Tuổi Học Trò Việt Nam
Năm thứ nhất. Số 9 — ngày 05-9-1971

viết về « **BỎ LẠI SAU LUNG** »

VĂN

- ♦ Những ngày chúng
- ♦ Em tôi ốm
- ♦ Tôi... và tôi... và tôi
- ♦ Và nỗi buồn
- ♦ Những dòng sông xanh

Thái E

Vũ I

Thúy

Phong Vũ Linh

Vĩnh Ti

T

★ Hoàng Bảo Đăng ★ Nguyễn Trường Thụy ★ Luc
Tri ★ Chiêu Linh Phương ★ Vy Tím ★ Hồ A
★ Hoàng Nhất Hằng ★ Triều Tố Lê ★

TRUYỆN

- ♦ Thoáng mây bay
- ♦ Hành tinh mắt ma

Quyên

Hoài

MỤC THƯỜNG XUY

- ♦ Hành trang lên đường
- ♦ Trắc nghiệm tâm lý
- ♦ Gia đình yêu dấu
- ♦ Chân trời man mác
- ♦ Hiện tượng giới trẻ
- ♦ Tập ghi
- ♦ Sinh hoạt học đường
- ♦ Giải trí trường ngoại mục
- ♦ Dây thần ái

Ngàn Th

Hoàng C

Thái I

Siêu

Mộ Dung P

Thạch T

Lãng Qu

Tiểu Ngạo Tiên S

Quyên

Xa vùng bóng tối

V

Một buổi chiều đứng trên khung góc hẹp.

Mây xám buồn và trùng điệp những mái nhà nằm chen chúc.

Một ngày nào tình cờ chứng kiến những thảm cảnh của cuộc sống: kẻ tù tội, người nghèo khổ...

Một buổi sáng tiễn đưa thân nhân về thế giới bên kia.

Những nấm mồ hoang và loài chim cú tội tình.

Ta chợt thấy cuộc đời đen tối.

Ta chợt thấy loài người sống như đi dây trên vực thẳm.

Ta chợt lịm người trong bán khoản, dân vật về phi lý kiếp nhân sinh.

Ta chợt thấy thời gian lẻ thê và một chút oán hận...

Không.

Cuộc đời vô tư.

Không có gì thừa thãi nếu ta biết lợi dụng nó.

Cuộc đời sẽ đẹp, sẽ lợi biết bao nếu ta muốn làm hòa.

Cuộc sống sẽ ý nghĩa khi ta biết chọn lựa một cách khôn ngoan.

Đào thải không phải là thừa mà là một thú vui sống.

Hạnh phúc trong sự làm hòa.

Ta rời xa, nghĩa địa sau lưng.

NGÂN THÔNG

Những ngày chùng

Thái Bắc

«Chúng ta, dân tộc này sẽ ra sao nếu mọi người còn mong được yên ổn».

Triệu đặt cuốn tiểu thuyết đọc nửa chùng sang một bên, đưa hai tay vuốt mặt. Những nhân vật và tình tiết trong truyện không thể lưu lại một chút nào trong tâm trí hắn; tất cả đều đều đã gấp kín giữa những trang giấy. Trên trần nhà, con nhện nhỏ dập dềnh giữa màn tơ mỏng mảnh, thời gian hình như chùng lại.

Bỗng Triệu bò ngòm dậy, chân tìm đôi dép. Hắn rời sập gỗ và đi lẫn ra lan can. Chiều đang xuống rất nhẹ trên những mái nhà, trên dòng sông nhỏ gần đấy. Hắn yêu những dòng sông. Dòng sông sống động mà không vũ bão như biển cả; dòng sông nước ngọt ngào đi từ một nơi và gửi gắm tâm sự mình khắp nơi, dấu hiệu đầu tiên cho niềm thông cảm... Một dòng sông trong thành phố, đó chẳng phải là một nét đẹp hay sao? Nếu không, con người sẽ sống dày đặc, sẽ lấp kín không còn một chỗ. Lắm lúc, hắn muốn nghệt thở khi tự đặt mình vào một xó nhỏ của điệp trùng những mái nhà và xóm ngõ; hắn thấy rõ ở đó thân phận làm người.

Triệu mỉm cười: «Nếu có thằng Thành ở đây. nó lại bảo lắm

cảm...» Hắn vẫn có những ý nghĩ già trước tuổi. «Kia vừa nhắc đến, nó đã xuất hiện» Cặp mắt Triệu sáng rực khi thấy bóng dáng Thành — thằng bạn thân nhất — đang chạy xe trên cầu Bông. «Thằng bé đi đâu mà eoi bộ phong lưu quá thế kia» Triệu ngửa ngáy, muốn cất tiếng gọi. Chưa bao giờ hắn thấy thời giờ dư dả đến thế. Hắn mong muốn gặp bạn, hoặc bất cứ ai, miễn được tán gẫu. Nhưng thôi rồi Thành đã khuất bóng sau dãy nhà cao phía đường nhựa.

Chợt Triệu giật mình, hắn có cảm tưởng như có ai đang theo dõi. Hắn đảo mắt thật lẹ nhưng kín đáo. Thực chưa bao giờ hắn sai trong việc linh cảm, tia nhìn từ căn gác gần đó, cách hai căn nhà thì phải... Đôi mắt khuất sau những song cửa sò, nhưng hắn nhận rõ lắm, bao trùm hắn. Hắn rung mình như cơn gió lạnh, có lẽ hơn thế. Vừa kịp lấy lại bình tĩnh thì đôi mắt kia cũng đã sụp xuống, dường như trên trang vở, mái tóc huyền theo đó xòa xuống che khuất một nửa khuôn mặt không rõ nhưng đủ để say đắm.

— Vừa thôi chứ bạn...

Và một bàn tay đập mạnh trên vai khiến Triệu giật mình quay lại, hơi sững sốt:

— Ô, Thành. Đến lúc nào thế?
Thành mỉm cười ở đuôi mắt:
—...Trong cơn mê của một

người.

Triệu cũng mỉm cười, khoát tay tỏ vẻ bình thường:

— Đang mong nhà người thì đúng hơn.

Dứt câu nói, Triệu tự hỏi thăm mình có thật lòng không. Kể ra khó trả lời, trong một tích tắc vừa qua, quả tình Triệu không mong gì, không nghĩ gì hết. Triệu nói tiếp cốt để khỏa lấp những ý tưởng nào đó trong đầu óc bạn:

— Tụi mình đi uống nước không? Rồi quá không biết làm gì.

Thành như quên tất cả, trả lời ngay:

— Đắc co. Mình tới đây cũng không ngoài mục đích ấy.

Nói xong, Thành quay trở vào phòng. Triệu trở mình nhìn về phía căn gác: khung cửa sổ trống, nhưng hình ảnh đẹp ban nãy chưa tan ở đấy...

Triệu ngoi mình lên khỏi mặt hồ, bơi lán vào bờ, Oanh và Thành đang ngồi ở đó. Thành cất tiếng hỏi bạn:

— Về chưa?

Triệu bơi lại gần, đưa tay vuốt nước trên mặt hỏi:

— Máy giờ?

— Có lẽ mười giờ.

— Sớm chán. Xuống vẫy một keo nữa rồi hãy tính.

Nói rồi không chờ bạn hưởng ứng, Triệu đạp mạnh chân vào thành

hồ, bơi vòng ra xa. Lặn nước mát, đem đến sự thoải mái trên toàn thân. Mấy cô gái trẻ tuổi Triệu ở gần đó nhìn có vẻ nề phục về lối bơi đẹp mắt và thành thạo của Triệu. Triệu vẫn tự hãnh diện điều đó, hẳn là nhưng không biết đến những tia nhìn, không bơi vòng về chỗ cũ. Thành đã đi đâu mất, chỉ có Oanh đang ngồi nhìn ra mặt hồ. Triệu vừa leo lên ngồi cạnh Oanh, vừa hỏi:

— Oanh ở lại lâu được chứ?

Oanh cười tự nhiên:

— Oanh thì bao giờ cũng được, miễn đừng muộn quá.

— Gia đình Oanh thế vào?

Oanh trả lời thành thật và gọn:

— Ba má Oanh rất khoan dung nhưng cũng hay nghiêm khắc. Đi về phải đúng giờ hẹn.

Triệu nghe nhưng hình như không mấy lưu tâm đến câu trả lời của bạn — Oanh là em họ của Thành, cả ba coi nhau như bạn, hợp tính nhân và học cùng chương trình đệ nhất — Hồ tám sáng nay thừa người. Tự nhiên Triệu thấy uể oải. Những ngày chờ kết quả thi rảnh rỗi. Sau ngày thi, đây là thời gian nhợt nhạt nhất, "định mệnh" chưa biết ngã ngửa vào đâu, không một quyết định nào có thể thành hình trọn vẹn, không một thói thức nào giúp mình dẫn bước. Vẫn những buổi sáng nằm dài trên gác đọc sách đến mềm người, mờ mắt; vẫn những buổi chiều dong xe khắp các ngã phố hay ngồi trong quán nước tán gẫu với bạn bè... không

có cái gì hoàn toàn vô bổ nhưng thực tình không cái gì đáng gọi là ý nghĩa.

— Anh Triệu nghĩ gì mà nghiêm trọng thế?

Câu hỏi cắt đứt dòng tư tưởng của Triệu, hắn cười lắc đầu:

— Buổi sáng nay hồ tắm nhờ có Oanh đến mà vui thêm.

Oanh cười mỉm, mắt long lanh, nghiêng mặt nhìn Triệu:

— Anh tập nịnh đàn bà từ hồi nào thế?

— Oanh bảo tôi nói không đúng sao? Nếu không có Oanh, tôi và Thành đã về từ nãy...

Vẫn giữ nụ cười nhỏ trên môi, Oanh gật gù làm nhún nhảy cả thân mình. Triệu đưa mắt nhìn ra xa, không dừng lại ở một mục tiêu nào. Chợt Oanh cất tiếng:

— Kỳ thi này đâu, Triệu dự tính thế nào?

— Tôi có cảm tưởng lần này tôi sẽ rớt...

Oanh hơi sững sốt:

— Cảm tưởng gì mà kỳ vậy?

— Thật đấy chứ...

Triệu trả lời.

Rồi hắn tiếp:

— ... thế nào tôi cũng có dịp nói cho Oanh rõ về vụ này. Bây giờ thì chưa có hứng đề dài dòng.

Oanh lại càng thắc mắc:

— Anh đi lính, gia đình sẽ buồn lắm.

Triệu cười, vỗ vai Oanh bảo:

— Thôi. Đề lúc khác. Chúng mình về đi.

Thành ở đâu cũng vừa trở lại đúng lúc. Cả ba sửa soạn ra về. Hồ tắm vắng người hơn. Khi dõng gót ra khỏi khu vực này, Triệu thấy một vài bọn trẻ quen thuộc đến tắm về hơn hồ. Tự nhiên Triệu có ý nghĩ: «Minh sẽ còn gặp lại những bộ mặt này bao nhiêu lần nữa?»

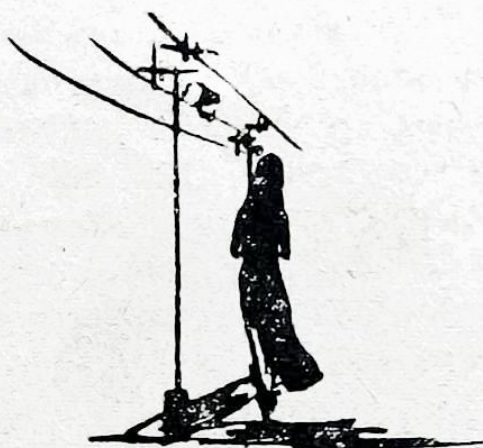
Thành phố đã lên đèn, những ngọn đèn sáng choang mặt lộ. Sinh hoạt ban đêm của Saigon bừng dậy như bắt đầu cho một bản nhạc kích động hiền hòa. Saigon đêm đáng yêu biết bao nếu ta có thì giờ đi lần theo đường phố. Ở đây âm thanh và ánh sáng nhịp điệu gọi mời, khí mát êm chầm lầy ta và bước chân tưởng chừng như bị níu kéo, sự níu kéo dịu dàng.

Hai đứa rời khỏi vùng tiếng động và đông đảo những người, đi lần vào con đường nhỏ rợp bóng lá hoa. Không gian ở đây dịu vợi hơn vì có thêm màu xanh của lá. Chợt Oanh nói, giọng nhỏ và chậm để tiếp nối câu chuyện đang dở:

— Anh có tiên đoán một thái độ của gia đình khi anh ra đi không?

— Ba má tôi vẫn đặt hết niềm tin tưởng ở con cái, ở sự giáo dục tương đối đầy đủ của mình. Có thể nói gia đình hy vọng nơi tôi rất nhiều, thằng con trai lớn. Chị Hoa ở Mỹ vẫn khuyên tôi cố gắng để làm một cái gì đền đáp... Chị mong tôi sẽ được học bổng, tương lai mới khá. Chị

(xem tiếp trang 58)

THÔI TA QUẢY GÁNH

Thôi ta quảy gánh ưu phiền,
 Vai gầy nặng trĩu qua miền cát khô
 Thân ta bỏng cháy bao giờ?
 Giữa lòng sa mạc đợi chờ hư vô...
 Thôi ta quảy gánh ước mơ
 Cho tròn giấc mộng ngày xưa
 miệt mài,
 Thời gian đã vỗ cánh bay
 Như loài diều quên ngày hẹn
 nhau
 Thôi ta quảy gánh thương đau,
 Dẫm chân trên giọt lệ sầu vãi rơi.
 Người còn khóc nữa hay thôi?
 Cho ta nhẹ gánh cho đời tỏa
 hương
 Thôi ta quảy gánh yêu đương,
 Thời gian có để mình thương nhau
 hoài
 Hay trên ngõ vắng lạc loài
 Trái tim khép kín chia hai ân tình?

LƯƠNG TRI

CÒN MỘT THOÁNG MỆNH MÔNG

• Một thoáng mệnh mông nghe
 lên trong hồn
 Còn giọt máu hồng nào tươi thắm
 nụ ước mơ
 Xin cơn gió mãi vi vu lòn giá buốt
 Đề trong hồn gợn đục mảnh cô liêu
 • Một thoáng mệnh mông im lìm
 con lộ
 Hàng cây buồn rỗng tuếch vu vơ
 Lá vàng rơi rụng làm bước đi bờ
 ngõ
 Chợt then thùng sợi gió đan tóc mây
 Ra đi thênh thang trong gió vương
 tà áo
 Khóc nỗi u sầu ngưng đọng bờ mi
 • Một thoáng mệnh mông chiều tà
 ảo não
 Bước ngại ngừng dan diu buồn cao
 Còn hắt hiu nào góp nhặt
 Cho tình cảm vươn dậy thờ hơi
 sinh
 Đề bước ta làm vui tươi bừng tỉnh
 Tiếng reo cười như ngọn nến màu
 hồng
 • Một thoáng mệnh mông làm ta
 buồn ngủ
 Bỏ cuộc vui nghe nuôi tiếc sau lưng
 Hai tay cô đơn tìm giấc mộng
 Thuở ngày xanh kỷ niệm đông đầy
 Trắng tay ta cười ôm tức trời
 Dấu lệ buồn trong tiếng hót cười tươi
 Tình cảm nín cho tuổi thơ ảo ảnh
 Còn thoáng mệnh mông nào để gặp
 lại ta

NGUYỄN-TRƯỜNG-THỤY
 (thi văn Trầm lặng)

Gia đình yêu dấu

TRÊN BÃI BÈ MỘT NGÀY VUI

Thế là Thủy bị lỡ chuyến đi Đalat, thật tiếc. Thi đỗ xong, mong chờ mãi, một hôm trong bữa cơm, ông Hoàng nói một câu làm Thủy rầu muốn chết:

— Vụ đi Đalat chắc không thành.

Bà Hoàng cũng có mặt ở đây, hình như đã biết phần nào lý do nên im lặng. Không khí gia đình bỗng nhiên trầm hẳn xuống. Ông Hoàng không nói gì thêm, còn Bình Thủy thì chỉ biết len lén cặp mắt dò xét hai cụ trẻ. Thủy cố tìm một câu hỏi thật khéo để vừa thỏa lòng thắc mắc, vừa tỏ niềm thông cảm với ba má, vì Thủy biết hai cụ đang lo nghĩ, chắc có gì bất thường xảy ra. Về mặt ông Hoàng không thể gọi là buồn nhưng hơi suy tính. Vừa lúc ấy cụ Đại Bình cất tiếng, nói một câu «dò đường» làm Thủy chịu vô cùng:

— Đạo này con thấy ba bận quá...

Ông Hoàng thấy cũng đã đến lúc «mở bầu tâm sự» cho các con biết, bèn nói chậm rãi như đề nghị người cùng nghe rõ:

— Giày giết tháng này kén quá, bán không được mấy. Tiền bán chỉ đủ trả công thợ và điện nước, hoặc dư một chút đỉnh. Một phần vì đang mùa mưa, thiên hạ sắm áo mưa nhiều hơn. Hàng của mình cũng như vãi vốc, cỡ tháng mười trở đi bán mới chạy. Vả lại da đóng giày lại mới lên giá, mỗi đôi giày đắt thêm mấy trăm bạc, họ hạn chế mua sắm là phải.

Nghỉ một lát, ông nói thêm như để thông cảm với nỗi buồn và thất vọng của hai con:

— Đúng vào thời kỳ mình cần tiền... Nhưng thế nào ba cũng cho tụi con đi Cáp chơi vài ngày xa hơi ở nhà bác Thành.

Kề cũng không lấy gì làm ưỡn, chuyến đi cáp vừa qua thật vui vẻ.

TÔ ĐIỀM CUỘC ĐỜI

Bác Thành là người làng của ông Hoàng hồi ngoài Bắc. Bác kém tuổi ông Hoàng nhưng cả hai người đến gọi nhau là bác, tiếng xưng hô cũ. Con bác cũng khá đông, đã lớn cả, phần lớn sống xa gia đình. Trong nhà chỉ còn Mai là út, năm nay bằng tuổi Bình, Hùng là anh bé Mai, năm nay học đệ nhị và trên đó là anh Ngọc vừa đỗ tú kếp, đến tuổi quân dịch nên đã chọn và sắp thi vào sĩ quan hải quân. Và lại anh sống gần biển và chỉ thích có biển:

Tuy là người làng, nhưng bác Thành và ông Hoàng coi nhau như anh em thật. Vì thế mỗi lần ra chơi, Bình Thủy được hai bác chiều chuộng và thương như con đẻ. Nhà lại buôn bán nên cũng khá sung túc.

Lần tắm bể đáng ghi nhớ nhất, vào buổi sáng ở bãi sau. Bình và Hùng nô đùa ở một nơi, Thủy và Mai cũng tung tăng chạy giỡn trên bãi cát rộng đến một nhòai. Hai chị em đang ngồi... thờ trên cát, bỗng có hai anh chàng ở đâu lù lù đi lại, ngồi ngay bên cạnh gạ chuyện làm quen. Cả hai trạc tuổi Hùng hay lớn hơn một chút và có vẻ láu lỉnh. Thủy, Mai chưa biết xử trí ra sao, thì một chàng cất tiếng nhỏ nhẹ gây cảm tình:

— Hai cô không nô đùa nữa sao?

Thấy hai đứa không trả lời, chàng kia bèn bảo:

— Xin tự giới thiệu, tôi là Bảo, bạn tôi đây tên Phú văn sĩ... măm non. Hai cô cho phép tụi tui «hầu chuyện» cho vui... bãi bể.

Câu nói khôi bài của Bảo làm cả hai đứa bật cười. Bảo thừa thắng xông lên:

— Nụ cười của hai cô làm tan cả sức nóng mặt trời, mát hơn cả nước biển.

Thủy nghĩ thầm «Thằng cha này ưa nịnh đầm quá» liền đối đáp cho biết:

— Và mặn hơn cả nước biển.

Phú lúc này mới thấy lên tiếng giọng tỉnh quái:

— Dạ, điều đó thì chưa thể biết được ạ...

Câu nói đề nĩa chừng, nhưng cũng đủ đề Thủy hiểu chàng ta muốn nói gì. «Lão này bậy thật, dám đòi... nếm cả nụ cười của mình». Thủy nghĩ thế, liền phóng ra một búa:

— Hai anh bị «người ta» cho de hay sao mà đi chơi riêng lẻ thế này.

Phú đại diện trả lời:

— Dạ chúng tôi đã có «người ta» đâu mà bảo rằng người ta cho de, Chúng tôi hãy trong trắng lắm.

Thủy đề ý, đầu câu nói nào như cũng thêm tiếng «Dạ» nghe nó «lễ phép» quá đi mất, liền tùm tùm cười. Không biết Mai có nhận thấy

điều đó không nhưng cũng cười. Nụ cười hòa tấu vô tình làm hai chàng ngẩn tò tè. Chẳng hiểu địch quân đang âm mưu gì. Đề phá tan bầu không khí ngột ngạt trên bãi chiến trường, Bảo nhìn Mai phát ngôn:

— Tôi có thắc mắc, sao cô... ở cô gì nhỉ? không nói chuyện cho cho chúng tôi đỡ tui, chỉ cười duyên không hà!

Mai lắc nhẹ cái đầu, đưa tay vuốt tóc; Thủy đỡ lời:

— Tôi tên Thủy. Đây là Mai, em tôi. Các anh không biết, chưa đến lúc cô ấy xuất chương đấy.

Phú nhanh nhàu vẽ hào hoa:

— Thế thì hân hạnh biết bao. Vậy xin mời cô nương xuất vài chiêu cho vui, chúng hạ đã sẵn sàng.

Mai cười nhìn Thủy không biết đề trách hay đề thăm hỏi một điều gì. Phú nóng lòng chờ đợi. bỗng mai hỏi:

— Chắc các anh hay ra đây nghỉ mát lắm nhỉ?

Phú có vẻ thất vọng về câu hỏi quá yếu của Mai, nhưng vẫn vui vẻ trả lời người đẹp:

— Dạ. Nhiều thì cũng chẳng có chi nhiều. Cỡ hai tháng một lần ra đây ăn no, tắm mát và... Phú chưa kịp nói kết câu thì Mai đã vội tiếp:

— Và đề rửa mắt.

Thủy, Bảo cũng cười khoái chí Phú vẫn bình tĩnh:

— Dạ, dĩ nhiên, Rửa mắt bằng nước biển thật tốt. Nước muối là thần dược trị bách bệnh.

Có vẻ bằng lòng với câu chống đỡ, Phú nhìn mọi người há hê chờ chương phong khác. Mai nói:

— Chị em tôi cũng hay ra đây nghỉ mát, nhưng thực tình chưa lần nào gặp những người vui tính như hai anh.

Phú như nở hoa trong lòng cười toe và thổ lộ:

— Đa Tạ, đa tạ — Cô Mai khen một câu hợp thời quá cỡ.

Nhưng bỗng chàng ta lặng người:

— Nhưng hỏi thật, lời khen của cô có tính cách... thương mại không đấy?

Câu hỏi bối rối và bộ mặt lo âu của Phú làm mọi người cười rù. Phú cũng cười theo. Nhóm trẻ bấy giờ chia làm hai phe, không khí thân mật hiện rõ, một bên là Thủy, Bảo làm khán giả, một bên là các diễn viên đang vui vẻ tỉ thí võ miêng. vui nhất là Thủy, Thủy không ngờ cô em mình lại bản lĩnh cứng mình đến thế.

Phú nhận thấy cần chặn đứng những "nụ cười bất lợi" có thể gây trở ngại tác xạ cho mình, giọng tin tưởng:

— Xin cô Mai cứ "búa" nữa đi, tôi sẵn sàng "đỡ" dù cho có vỡ đầu cũng cam lòng.

(xem tiếp trang 15)

Bạn thuộc loại người xúc động

Chắc bạn đã trả lời các câu hỏi trắc nghiệm tâm lý kỳ trước và bạn biết được tình cảm mình đã lớn bao nhiêu tắc rồi chứ? Chúng tôi đoán được có những bạn cảm thấy bối rối và lo lắng khi thấy tình cảm mình lớn quá mau như sếu hoặc chậm lớn như anh lùn. Biết bởi lẽ bằng loại sâm nhung nào cho tình cảm mình cường tráng hoặc sai loại sâm tiêm vào cho tình cảm mình lớn một chút chứ để còn «góp mặt với làng nước, với núi sông»?

Biết mình và phát huy tình cảm mới lớn của mình thực ra đó không phải là một truyện dễ dàng như về nhà «nhõng nhẽo» má ít tiền mua «thuốc mau lớn» uống là xong đâu! Đây là công việc của luyện tập và thời gian, tương tự như công việc bạn đi học và tập thể thao hàng ngày vậy.

Để giúp bạn khám phá ra con người của mình, cũng như khám phá ra đâu là những người bạn tốt nên kết thân, chúng tôi giới thiệu với bạn một số phương pháp giúp tìm hiểu cả tính của con người bạn. Trước hết chúng tôi đưa ra các phương pháp tìm hiểu các cảm xúc của mỗi người được phỏng theo tài liệu của hai tâm lý gia nổi danh, đó là Rose Vincent và Roger Mucchielli.

Cảm xúc hay xúc động chúng tôi muốn nói ở đây không có nghĩa là tình cảm đâu đấy nhẹ nhàng có nghĩa là phản ứng của mỗi người trước những bất ngờ, những sợ sệt, những nguy hiểm, những lời chế nhạo, những gì gây ra bức tức. Trước những sự việc thường xảy ra đó, người xúc động có thể phản ứng bằng những dấu hiệu bề ngoài dễ quan sát thấy như nhảy mừng, rùng mình, nổi gai ốc, kêu la, khóc lóc, hoặc bằng những dấu hiệu kín đáo hơn như nhấp nháy mi mắt, tim đập đập dồn, tái mặt, đỏ mặt, thở hồn hèn. Và sau đây là những phương pháp giúp bạn quan sát và khám phá xúc cảm.

A. TRẮC NGHIỆM

	Có	Không
1 — Bạn đỏ mặt hay tái mặt một cách dễ dàng?	☐	☐
2 — Bạn dễ cười hay khóc vì những chuyện không đâu?	☐	☐
3 — Bạn dễ để lộ ra những xáo trộn bên trong hoặc bằng nét mặt thay đổi hoặc bằng giọng nói run run yếu ớt?	☐	☐
4 — Bạn dễ nhảy mừng hay rùng mình?	☐	☐
5 — Bạn dễ tỏ ra chán nản suy nhược vì những truyện nhỏ nhặt?	☐	☐

- 6 — Bạn dễ xúc cảm trước những lời người khác chọc ghẹo, nhạo nhỉnh bạn? ☐ ☐
- 7 — Tính khí bạn thay đổi thất thường từ vui tới buồn, từ dễ dãi, tới khó chịu? ☐ ☐
- 8 — Bạn có nhiều óc tưởng tượng linh hoạt? ☐ ☐
- 9 — Bạn tỏ ra dễ tức bực hờn giận khi gặp những chuyện trái ý? ☐ ☐
- 10 — Bạn phản ứng mạnh mẽ trước những chuyện nhỏ xảy ra? ☐ ☐

Nếu bạn được từ 5 tới 10 dấu ở cột «có»: bạn là loại người xúc động đó.

Nếu bạn được từ 0 tới 5 dấu x ở cột «không»: bạn thuộc loại người không xúc động.

B XEM MẶT

① Người xúc động có cặp mắt lanh lợi và nét mặt cười mở linh động. Họ cười to hay mỉm cười bằng cả bộ mặt, họ nhăn mặt nhăn mũi cả lúc đang nói chuyện. Họ còn có cái nhìn sắc sảo, cái miệng mím chặt cương quyết. Nét mặt họ tỏ ra trầm ngâm, suy nghĩ, tự chủ, tự kiềm chế. Đây là loại người xúc động kín đáo.

② Trái lại, người không xúc động có cái nhìn bình tĩnh thản nhiên, nét mặt bất động, nặng nề, thiếu kiềm chế.

NGƯỜI XÚC CẢM CƯỜI MỞ

Cặp mắt lanh lợi mắt nổi bật tươi cười luôn luôn

NGƯỜI XÚC CẢM KÍN ĐẢO

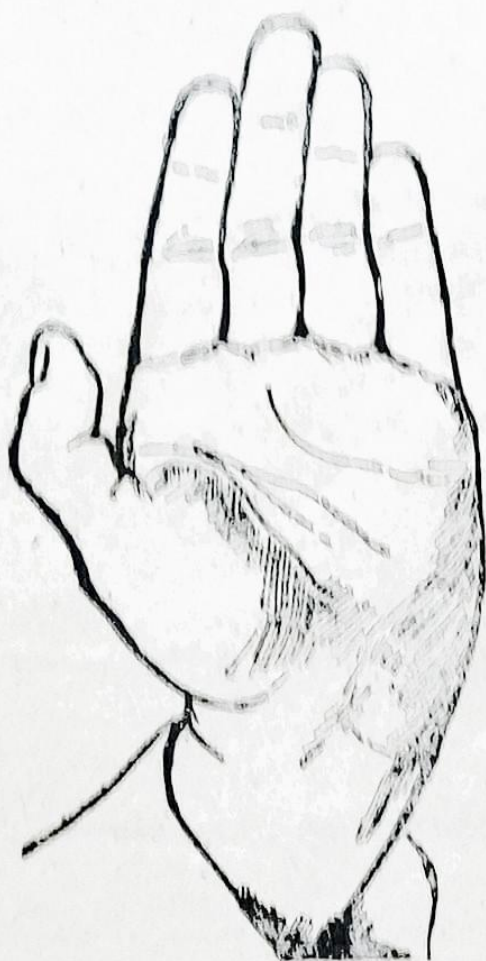

Cái nhìn sắc bén như soi mói, miệng nghiêm nghị, nét mặt có vẻ tự chủ cương quyết nhưng không lạnh lùng.

NGƯỜI KHÔNG XÚC CẢM

Cái nhìn bình thản, nét mặt trầm tĩnh, đường nét hơi nặng nề.

C. XEM TAY

• Bàn tay người xúc động tươi tắn hồng hào, các đường chỉ tay chi chít, rõ ràng và nhất là bắp thịt ở phía dưới ngón tay cái được dẹt bằng nhiều đường chỉ nhỏ và khá song hành. Nước da mịn và các lỗ chân lông khít nhau.

• Bàn tay người không xúc động nhợt nhạt, làn da kém mịn, lỗ chân lông thưa thớt, các đường chỉ tay thưa và nhợt nhạt.

D. XEM CHỮ

• Chữ viết của người xúc động thường không bằng nhau và không đều đặn.

• Trái lại chữ của người không xúc động thường lại đều đặn, không run rẩy, không nhát gừng, không gãy nét.

Qua các phương pháp vừa rồi, bạn biết được bạn thuộc loại xúc động nhiều hay ít rồi chứ? Nếu bạn thuộc loại người hay xúc động, bạn có thể có những đặc tính sau đây: linh hoạt, bạo lực, tính khí thay đổi, dễ bị kích thích, dễ cảm động, dễ lắng lo, dễ phóng đại, dễ tương hợp, thích nói về con người, ưa dùng những tiếng mạnh ở tuyệt đối cấp, thích nói về mình. Trái lại, những người không xúc động: nghiêm trang, bình thản, tính khí không thay đổi, lạnh lùng! ưu điểm của xúc động là trong mọi công việc, xúc động là năng động, là một động lực mạnh mẽ thúc đẩy, nó lôi cuốn và phóng đại những lợi ích để thôi thúc chúng ta thực hiện. Xúc động là một vai trò quan trọng trong đời sống nghệ sĩ. Nhưng ngược lại, xúc động cũng làm cho con người ít suy nghĩ, khó hệ thống hóa, ít khách quan và xác thực, quá chú ý đến một số vấn đề và bỏ bê những cái khác, nhấn mạnh những xúc cảm nhất thời phù phiếm.

(trích trong «Tìm hiểu tính tình» của Hoàng Quý và Hoàng Quốc)

Biết được những đặc tính, những ưu khuyết điểm vừa rồi, tôi hy vọng rằng bạn sẽ suy nghĩ nhiều về bạn, về người thân của bạn và bạn tìm cách để phát huy hơn nữa các ưu điểm thiên bẩm, cũng như tìm cách chữa trị, sửa đổi hoặc xa tránh những khuyết điểm tự nhiên có thể đưa tới nhiều thất bại trong đời bạn. Hy vọng sau này có dịp tôi sẽ đề nghị với bạn các phương cách thăng tiến cá tính bạn. Chúc bạn nhiều may mắn trong cuộc đời.

HOÀNG QUÝ

(tiếp theo trang 10)

Mai cười hiền hậu:

— Anh chỉ gieo tiếng ác cho Mai chứ Mai có làm gì đâu?

— Nói chuyện cho vui bãi biển mà, Mai thành thật đấy chứ, anh cũng phải công nhận là các anh đã đem niềm vui đến cho bọn này.

Phú không còn nghi ngờ gì nữa, trái lại có vẻ cảm động tận tình, bèn ngỏ lời:

— Chẳng mấy khi gặp «tri kỷ» vậy lát nữa mời hai cô lên quán dùng bữa trưa với chúng tôi.

Mai vờ bờ, vì biết anh chàng đã mắc mưu mình, liền nói ngay, vẻ mặt hờn hờ:

— Vàng thế thì còn gì... tốt đẹp cho bằng Tôi còn hai người anh

em nữa ở đằng kia, sẽ kéo đi, cho vui, càng đông càng vui, phải không anh Phú?

Câu nói của Mai vừa dứt, mọi người chợt thấy mặt mặt chàng Bảo méo xẹo, chàng phân bua, giọng ào ạt:

— Hai cô không biết thằng cha này ưa nổi hứng bậy lắm. Sáu người lên quán kia ăn cơm thì có nước chiều nay đi bộ về Saigon.

Thủy và Mai được một mẻ cười ra nước mắt.

Sau đó, cả bọn bốn đứa kéo nhau lên quán thật nhưng để giải khát mừng cho ngày vui hội ngộ. Bảo và Phú cũng phải công nhận «buổi sáng hôm nay... bầu trời thật đẹp».

THAI BẠC

Hồi tưởng

(Kính dâng linh hồn Mẹ)

Cành phượng vĩ chuyển mình bên
song cửa

Góc vắng buồn mang nỗi nhớ
muôn phương

Tan xóa rồi hình bóng một người
thương

Và mãi mãi vì đâu sao quên lãng,

Tôi còn nhớ ngày nào đây buổi sáng

Người Mẹ mơ màng, tiến bước đưa
con đi

Nhưng giờ đây tôi đã nghĩ gì

Cho riêng Mẹ với màu hoa
phượng đỏ

Cũng chiều xưa trên lối về xóm nhỏ

Cũng cảnh này và vũ trụ bao la

Kỷ niệm nào chan chứa chẳng là...

Ngôi nhà cũ, nọ giường tre xiêu vẹo

Cũng nơi đây chiều chiều ai không
nhẽo

Bắt mẹ đến khi học chẳng thuộc
bài

Mẹ nhovn miệng: «Thôi con Mẹ
nhớ dai»

Và tất cả chực hóa thành ảo mộng

Giờ còn chẳng chỉ mình tôi lạc lõng

Mẹ đi rồi kỷ niệm đọng âm vang

Đêm về đêm tôi vùi mộng mơ màng

Gom bóng Mẹ đọng hình dung
tôn kính

HOÀNG BẢO ĐĂNG
(Lớp 11a - Gloan 23th Mỹ-Tho)

THOANG MÂY RAY

(tiếp theo)

Thảo tức quá. Chị Tâm, Thảo chả có bạn gái nào hết, Thảo cũng chả muốn quen với cô nào nữa. Thảo chỉ có chị, sao chị không hiểu như thế?

Có tiếng hú của Tuấn ở xa xa, chị Tâm kéo Thảo chạy nhanh:

— Tuấn gọi, mau chân lên Thảo.

Hai chị em chạy sát nhau, chân Thảo chạy nhanh và máu Thảo cũng chạy nhanh trong huyết quản.

Bóng Tuấn hiện ra phía trước. Anh chàng đang lui cui tháo dây buộc lều, thấy hai người chạy tới, Tuấn nói to:

— May quá, hôm nay không có ai xí trước chỗ này, bọn mình tha hồ tung hoành.

Thảo ngồi xuống bên cạnh bạn:

— Dựng lều chỗ nào đây?

Tuấn tò vò thông thạo, đưa tay chỉ sang bên phải:

— Đằng kia có cây đuôi cành mọc đâm ngang ra, coi ngộ mà mát lắm. Mình dựng lều ngay dưới cành cây ấy.

Ba chị em cắm lều thật nhanh. Nhìn chiếc lều mới căng phẳng phiu, Tuấn xoa tay khoái chí:

— Bọn mình vô địch về nghề cắm lều mất thôi.

Nhưng chị Tâm đã cầm quả banh tung lên, gọi to:

— Đứng đấy mà khen nhau mãi, ra đây chơi ném banh đi.

Ba người chơi banh chuyền: hai người đứng hai đầu chuyền banh cho nhau, người còn lại đứng ở giữa phải cướp cho được trái banh, ai bị mất banh, phải ra giữa thay thế cho người kia. Chị Tâm tính nguyện đứng giữa trước. Trái banh chuyền qua chuyền lại, Tuấn khoái chí cười nắc nẻ. Nhưng Thảo thì thương chị Tâm lắm! Chị chạy sang bên này, rồi lại sang bên kia,

đến mấy mươi lần mà chả tranh banh được. Thảo đâu nỗ thế, phải «hy sinh» cứu chị mới được. Bởi thế, lừa cho trái banh vừa bay đến, Thảo giơ hai tay mạnh nổ về phía trước. Sợ Tuấn biết, mà cũng sợ luôn cả chị Tâm nữa, Thảo giả bộ la lớn:

— Ui chao, đau tay quá! Mày đại quá Tuấn ơi, ném mạnh như thế thì ai bắt được trái banh.

Và Thảo với bộ mặt đau khổ nhưng trong lòng lại vui sướng chạy ra đứng thay chỗ cho chị.

Tuấn vô tình không hay biết, anh chàng càng ném khoẻ và rất hãnh diện là mình không bị phạt đứng giữa lần nào. Nhưng cử chỉ của Thảo làm sao qua được đôi mắt tinh anh của chị Tâm. Bởi thế, buổi trưa sau khi ăn uống xong xuôi, nhân lúc Tuấn ra suối vớt cá lòng tong, chỉ còn lại Thảo với chị Tâm trong lều, chị Tâm vừa bút sọt cỏ trước mặt, vừa hỏi:

— Sao lúc sáng Thảo vờ bắt hụt banh thế?

Thảo chối phắt:

— Đâu có! Tuấn nó ném mạnh thế, sức có gấp đôi Thảo cũng chả bắt được.

Nhưng chị Tâm nhìn sâu vào mắt Thảo, chậm rãi:

— Tại sao phải nói dối chị? Có gì đâu!

Ừ nhỉ! Có gì đâu phải giấu. Thảo bẽn lèn cúi đầu, nói nhỏ:

— Tại Thảo thương chị. Thảo không muốn chị chạy nhiều, mệt lắm. Chị Tâm có vẻ cảm động, chị nắm nhẹ tay Thảo, hỏi:

— Thế Thảo chạy thì không mệt à?

Thảo thấy mình là một anh hùng, mà anh hùng thì có xá gì cái chuyện phải chạy qua chạy lại giành trái banh, đáp liền:

— Không! Thảo là con trai chạy mấy vòng thì có thấm thấp gì.

Rồi thật thà, Thảo kể lể:

— Có lần nhà bị cúp nước, mẹ nhờ Thảo ra tận phong ten đầu đường xách nước. Thảo xách cả chục đôi cũng chỉ hơi mỏi một bên vai.

Chị Tâm vui vẻ hỏi:

— Thế Thảo không mắc cỡ à?

Thảo trợn đôi lông mày:

— Giúp mẹ thì có gì mà phải mắc cỡ.

Rồi anh chàng nhỏ giọng:

— Hôm ấy mấy đứa con gái hàng xóm nó có cười Thảo đấy, nhưng Thảo đứng lại mắng liền. Chúng nó tịt mắt, nhưng từ đấy ghét Thảo lắm.

Chị Tâm thấy Thảo còn đơn sơ quá, hỏi tiếp:

— Thế Thảo không đề ý đến cô nào à?

Thảo bậm môi, quả quyết:

— Không!

Nhưng rồi nghĩ làm sao, Thảo thở dài một cái rất là người lớn, nhẹ giọng:

— Chị xem, tim Thảo cứng như đá, thế mà Thảo cũng vừa mới đề ý đến một người rồi đấy.

Chị Tâm cười thật tươi.

— Cậu nào mà chả thế. Tuấn cũng vậy, chị biết nó mến cô bé Vân học cùng lớp ở Hội Việt Mỹ với nó lắm. Những tình cảm thơ trẻ như thế thật đẹp, nhưng chị định nói «nhưng không bền vững» thì Thảo cướp lời:

— Chuyện của Tuấn thế nào Thảo chả biết, nhưng với Thảo, Thảo không trẻ con đâu. Thương ai là Thảo thương suốt đời.

Chị Tâm suýt cười, nhưng giữ được. Thật ra thì đã có lần Tuấn tỉ tê với chị là đã «thương suốt đời» một cô bé khác, nhưng chỉ được chừng hơn một tháng sau, chị hỏi lại thì Tuấn chép miệng một cách chán nản và trả lời rất nghiêm trang, như một ông cụ non:

— Em với cô bé ấy không hợp.

Chữ «không hợp» ấy, sau này Tuấn mới giải thích là có lần Tuấn rủ cô bé đi ăn kem nhưng cô nhất định không đi, viện cớ là cô có hẹn với mấy cô bạn khác đi sắm vải may áo. Thế là hai bên giận nhau và chỉ một tuần sau, Tuấn quen Vân:

Nhưng chị Tâm không ngờ rằng trong lúc chị tức cười như vậy thì tim Thảo nháy loạn xạ. Thảo đang bộc lộ cả tâm hồn mình cho người Thảo thương mến. Hồi hộp, Thảo hỏi:

— Thế... thế chị Tâm hiện giờ có ai thương không?

Vô tình, chị Tâm trả lời:

— Chị mới thương một người, Thảo ạ, chị lớn rồi, cũng đã đến tuổi yêu thương.

Tim Thảo như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thảo hỏi:

— Khi thương người ta, chị thấy thế nào?

Câu hỏi ngờ ngẩn làm chị Tâm một lần nữa suýt cười, nhưng chị không muốn làm buồn lòng cậu em trai mới nhận, thành thử trả lời:

— Khi thương người ta thì lúc xa chị thấy nhớ, lúc gần chị thấy vui, và chị quý mến tất cả những gì thuộc về người ấy, chị thích nghe tất cả

những câu chuyện liên quan đến người ấy. Đêm đêm, chị cầu nguyện cho người ấy được mọi điều sung sướng và chị với người ấy được gần nhau mãi mãi:

Thảo vừa thở vừa nói:

— Khi thương ai, Thảo cũng vậy.

— Nhưng Thảo còn nhỏ mà.

— Không, Thảo lớn rồi, Thảo đã biết thế nào là nhỏ, là thương.

Có tiếng Tuấn vừa chạy vừa reo:

— A ha, chị Tâm ơi, Thảo ơi! Tuấn vớt được ba con cá.

Dịp may đã hết rồi, Thảo giờ tay bút một bông hoa ngoài cửa lều, ném vọi vào lòng chị Tâm, nói nhanh:

— Thảo tặng chị.

Chị Tâm ngạc nhiên! Buổi sáng Thảo đã «Thảo tặng chị» một bông hoa, bây giờ lại một lần nữa «Thảo tặng chị» bông thứ hai, tặng bằng cách ném thật vọi. Kỳ nhỉ.

BỐN

«Tâm,

Xin cho Thảo một lần viết chữ Tâm mà không có chữ chị đứng trước. Thật tình Thảo hết sức ngại khi viết thư này, nhưng sau khi đã suy nghĩ lại, Thảo tự hỏi: «tại sao mình không có quyền nói thật những tình cảm của mình?» Thảo nghĩ đó là một hành động chân thành, mà chân thành thì tự nó đáng quý.

Thảo mong Tâm không bỏ ngỡ khi nhận được thư này. Mọi khi có chuyện gì, Thảo chỉ nói thẳng chứ không viết thư; nhất là không bao giờ gọi «Tâm» trống không như thế. Bởi vậy, dù có thế nào đi nữa, Thảo cũng mong Tâm đọc hết những dòng chữ tiếp theo.

Có thể nói trước đây Thảo là một đứa trẻ không hơn không kém. Thảo chỉ biết chơi, đùa, ăn, học. Cuộc sống vui vẻ trôi đi và Thảo không hề phải lo nghĩ. Cho đến một ngày... Tâm biết rồi chứ? Ngày sinh nhật của Tuấn, Thảo đến dự và gặp Tâm... thì mọi sự đã thay đổi hẳn. Thảo không còn là Thảo chỉ biết chơi đùa, ăn học như ngày xưa. Thảo bây giờ tâm hồn dào dạt mến thương, trái tim chất chồng thương nhớ. Thảo xin Tâm đừng buồn và giận, vì đó là sự thật. Một bài hát nào đó, hình như là «Nẻo đường kỷ niệm» thì phải, có câu: «Hỡi bạn nhé, ai mà cuộc đời không ghi trong tim một hình bóng? Mấy ai để lòng hoang vu lối tâm tư ngổ trống? Tâm à, từ hôm ấy lối vào tâm tư Thảo không còn ngổ trống, trong tim Thảo đã có một hình bóng ẩn sâu.

Tôi... và tôi... và tôi

Thúy-Vũ

Tôi có một bài, viết trong cái ngồng của tuổi trẻ, *Thần phận* con gái, ký tên Thuyền Quyên đăng trên báo xuân TV vào năm học cuối cùng của tôi ở Trung Học. Bài này sau đó bị đăng đi đăng lại đến năm lần (là những lần tôi biết) trên đủ: nhật báo, nguyệt san, đặc san, tạp chí mà không có... hồi trước (chắc cũng chỉ do những người quen thích... đùa) Điều này làm tác giả cáu tiết vì khi ở vị trí độc giả (khác với khi viết trong bầu máu nóng đang sôi) tác giả thấy « nó » dở hoàn toàn, dở ẹc, ngồng ngồng, tàng tàng mà lại nửa quê nửa tỉnh nửa mới chết chứ! (Lần đăng cuối cùng cách lần thứ nhất... bốn năm, và người phụ trách đã ta ra hết sức ngạc nhiên khi nghe những lời chê bai của chị tôi. Chị nói, thông thường « vợ người thì đẹp, văn mình thì hay » riêng cái cô này mới thực là kỳ lạ. Các bạn tôi không đề ý đến nó hay hay dở, họ bảo nó tượng trưng cho nhiều ý nghĩ hóm hỉnh trong đó, nhất là những ý nghĩ có liên quan đến bọn con trai!. Quyên-di cũng là một người

bạn trong số đó và anh yêu cầu tôi một lần nữa ngồng cái ngồng của **THUYỀN QUYÊN** trong TPCG trên số Ngân Thông mới nhất dành riêng cho tuổi mới lớn. Nhân đọc một bài của anh Viên Linh gồm 13 đoạn (Nhưng vì kiếng, tác giả viết thành 12 đoạn và đoạn 12 bis) tôi hơi ửng ửng (rõ kỳ cục chưa ai làm gì mình mà tức, thật là con nít... mới lớn) và phản ứng bằng cách viết *Thần phận* con gái với mười ba đoạn đánh số to và rõ ràng. Mười ba, mười ba, mười ba. Nhưng... Thiên bất dung gian, hai đoạn cuối cùng lại bị anh Viên Linh gạch bỏ vì « viết lằng nhằng chẳng ra cái gì cả » chính là hai đoạn tôi cố tìm viết thêm cho đủ số mười ba.

Nãy giờ nói lan man, bạn chả hiểu cái gì hết trơn ư? Tôi đó. **CHÍNH LÀ TÔI VẬY.**

« Aimez qui vous aime » của tôi bị xuyên tạc quá xá trong buổi hội thảo vừa qua của Ngân Thông. Tôi nói với một ý hết sức thánh thiện: Hãy yêu người đang yêu bạn. Đừng tìm đâu xa xôi. Hạnh phúc ở trong tay bạn đó. Dĩ nhiên câu trên là

motto của tôi nói. Cũng như một số rất đông các bạn trẻ khác ngỡ ngàng và đại khờ, tôi đang đi tìm những giọt nước mà từ xa tôi cứ ngỡ là những hạt kim cương. Từ nghĩa thánh thiện trên, «Aimez qui vous aime» bị xuyên tạc thành «ai yêu mình yêu lại» (là tôi) rồi «lỡ gặp người nhỏ tuổi hơn hoặc người đã có vợ con rồi cũng yêu hay sao?» («qui» ngôi thứ ba số ít anh Vi Vi ạ) rồi tới «sét đánh» và «cột thu lôi» mà khi đó con nhỏ Thúy Vũ trong đám đông bị hoa mắt, trở nên liêu mạng, gật đầu bậy bạ.

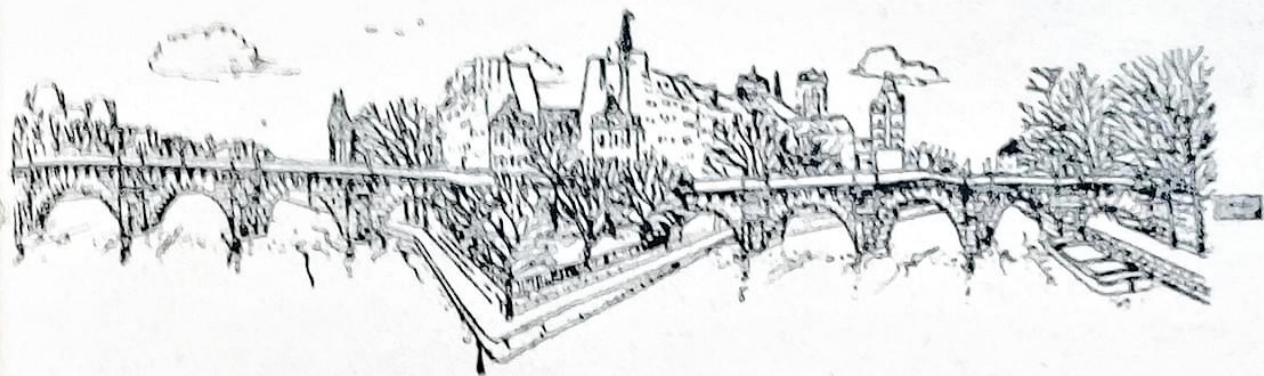
Nhưng nói như vậy không có nghĩa là tôi chỉ có nghĩa tốt của câu nói. Tôi không tốt. Nhất định là thế. Tôi có một Portrait tự họa mà tôi đặt tên là The Devil mặc dù đó là một con quỷ rất xinh đẹp (tự mình vẽ mình tội gì không vẽ đẹp) Đàn bà con gái hay nhẹ dạ yếu lòng và không may cho tôi có một trái tim dễ rung động. Bất hạnh hơn nữa con số người yêu tôi, không phải là con số một. (Con gái không có người để ý thì buồn thật đấy nhưng nếu có quá nhiều người theo đuổi thì là cả một tai họa) Những người yêu tôi đều được tôi yêu lại một phần (Hóa ra tôi yêu tùm lum và có thể trở immoral lắm. Bậy nào! chắc tôi chỉ amoral thôi) Một người yêu mình và mình yêu lại. Có phải êm ái và thần tiên không? Nhưng nếu không được như thế thì đừng thêm yêu kẻ nào không yêu làm chi cho khổ. Nếu lỡ yêu thì quên... nó đi dễ dàng. Như một cái lắc đầu.

Mỗi người con gái đẹp, hoặc hơi đẹp, đều là một cái «tội» to tướng. Có thể họ không nghĩ mình đẹp (nhất là những cô mới lớn — Ngày xưa tôi không nghĩ tôi đẹp bao giờ, có thể xấu nữa là đằng khác. Bấy năm trung học trong một môi trường con gái không cho mình một tấm gương để soi bóng. Chỉ những lúc học tư mới có dịp nghe những lời «sảm nịnh») chưa biết chưng diện, giản dị như hương thơm của cỏ. Nhưng con người họ không bao giờ bị phủ nhận và phải được chiều chuộng nhận định như mỗi quan tâm số một trên đời có lẽ lợi dụng điểm tâm lý này thôi phồng cái tội đó lên hòng được chút cảm tình đáp lại. Chút cảm tình này có khi đi đến tình yêu nhưng đó chỉ là một thứ tình yêu giả dối tính toán đòn phép sẽ bị nhìn với đôi mắt khinh bỉ khi người ta trưởng thành.

Vi Vi nói với tôi: các cô ra đường không nhìn ai, nhưng mà... Tôi tiếp: Nhưng mà ai nhìn mình, mình cũng biết chứ. Đúng đó Vi Vi ạ, và các cô làm dáng cũng chỉ vì vậy đó mà thôi.

Nhiều người không biết chắc sẽ cho là tôi tinh nghịch ghê lắm. Thực ra tôi có tính hay mắc cở. Nhưng lại thích làm dáng. Tôi ăn diện trước hết để thỏa mãn con mắt của chính mình. Và luôn luôn yêu mình vì thấy mình xinh đẹp. Theo mode cũng là một đặc tính tuổi trẻ vì chỉ có những người cùng một

(xem tiếp trang 57)

CHÂN TRỜI MAN MÁC

HỌC MÀ CHƠI... THỀ THAO

Người vừa thắng giải trong cuộc đua room vừa qua, vô địch A.A.U. với kỷ lục 9 giây, làm ngạc nhiên tất cả mọi người, là bác sĩ da màu người Mỹ Delano Meriwether, chuyên nghiên cứu về các bệnh của máu, ung thư, vừa mới 27 tuổi.

Kỷ lục 9 giây và chức vô địch cũng làm ngạc nhiên ngay cho chính người thắng giải, là một thanh niên cao gần 2 thước và nặng khoảng 67 kí lô.

Nhân coi Ti vi trực tiếp truyền hình một cuộc tranh tài giữa Pháp và Hoa kỳ, Meriwether nghĩ là ông có thể thắng giải một cách dễ dàng và có ý định tham dự cuộc đua. Trước đó ông chưa bao giờ thi chạy. Trong đại học và trung học nơi ông theo học, ông bị từ chối không cho nhập đoàn Football vì quá cao và gầy, chỉ thỉnh thoảng được dự vài trận bóng rổ mà thôi.

Tốt nghiệp Đại học y khoa Duke University, là người da đen đầu

tiên, bác sĩ Delano vui đầu vào các chương trình nghiên cứu bệnh ung thư ở trung tâm Baltimore, một mỗi đến nỗi ông phải tìm một môn thể thao để giải trí và quyết định chạy chơi... cho vui. Khởi đầu bác sĩ tập chạy 14 cầu thang nơi building ông ở (Eo ơi! Những đại diện tầm tre ở VN đã ngán chưa?). Chạy lên đã đòi rồi ông lại chạy xuống làm cho quý khách ở cùng building ngạc nhiên quá xá ề, cứ hỏi nhau cái anh chàng mặc blouse trắng dài đến đầu gối là ai. Rồi sau đó, đêm đêm cứ khoảng 10 giờ, mượn một đôi giày đua ông tập chạy ngoài hè phố.

Bác sĩ nói ông không bao giờ sợ hãi khi thi chạy, vì nếu bị thua ông sẽ trở lại với phòng thí nghiệm và với bệnh nhân. Có lẽ vì thế mà ông thắng giải chẳng? Người ta không biết ông có định dự cuộc đua Thế vận hội 1972 ở Munich sắp tới không! Bác sĩ nói «đề tới đâu hay tới đó. Hiện tại tôi phải làm việc nuôi gia đình đấy». Ông cũng được

nhiều giải thưởng trong lãnh vực Y tế nhờ các hoạt động cũng như các dự án viết trong những bài đăng báo của ông.

CÁCH SẴN SÓC NỮ TRANG CỦA NGƯỜI... GIÀU

Cái này có vẻ dành riêng cho quý vị «những nhẽo» nhưng mà bọn con trai có ghé mắt nhòm vô cũng không mù đầu mà sợ; ai cũng nên xem cho biết.

Dù là một vài hạt ngọc trai nhỏ (perle) rể tiền đính trên áo hay một cái nhẫn đính hôn bằng kim cương, người ta đều phải biết cách giữ gìn sẵn sóc để làm tăng thêm vẻ đẹp của châu ngọc cũng như ngừa những hư hại có thể xảy ra. Điều cần trước hết là để nữ trang trong một hộp riêng rẽ, món nào ra món ấy (sự cọ sát dễ gây ra... lửa) hay gói chúng trong những miếng lụa mềm (len hay nỉ càng tốt) để tránh sự... xích mích. Thứ nhì là son phấn, dầu, bụi bặm hay acide có thể làm nữ trang mờ đi. Vì thế phần nhiều

các món nữ trang, kể cả ngọc quý, vàng hay bạc, có thể được chùi bóng ngay ở nhà mà không sợ hư hại chi cả. Cần nhất là lau chùi đều đặn. Dùng nước ấm, một chút xà phòng hay thuốc tẩy và một vài giọt Ammonia.

Người ta ngâm nữ trang trong xà phòng chừng vài phút rồi chải nhẹ bằng bàn chải đánh răng hay một cái bàn chải nhỏ. Đừng chà hay dùng kim gút cạy làm cho lỏng viên đá ra. Xả sạch trong nước ấm và dùng một miếng vải mềm lau khô. Các loại dung dịch bán trên thị trường cũng có hiệu quả lắm, nhất là loại dùng cho vàng và bạc. Chỉ cần lưu ý mấy điều sau đây:

+ Các viên đá gắn trên broche cài áo nếu bằng keo hay ciment, tránh không ngâm vào nước nóng, coi chừng bị rơi hột ra. Dùng vải thấm nước ẩm để chùi.

+ Perle nhân tạo hay ngọc trai thật có thể được chùi thường xuyên bằng vải mềm hay vải ẩm. Phấn sáp (nhất là keo xịt tóc) bụi bặm thường làm đổi màu hay hư hại mặt ngọc nếu không kịp chùi ngay. Giữ perle tránh nước và hơi nóng. Và chú ý khâu lại giây khác nếu dây đeo bị lỏng hay răn hoặc mềm.

+ Opal và turquoise là những loại đá mềm cần phải cẩn thận tránh đụng chạm cũng như hơi nóng. Loại này còn kỵ xà phòng dầu mỡ... Lau chùi giống như perle.

VOI NHỚ DAL... NHƯ ĐỊA ĐOẠI

Thật là quá nguy hiểm. Vô số thú rừng có chực giết một chàng voi nhé, vì hẳn sẽ thu bạn cho nó già. Bác sĩ quá cố Raymond Ditmars thường kể chuyện một chú tượng ở vườn Bách thú New ước, không hiểu tại sao mà cứ đi thu ghết một quý khách. Quý khách này sau đó có chuyện phải xa xứ, đến mấy năm sau mới trở về. Khi ông trở lại viếng chưởng voi thì chú tượng nhận ra ngay, nổi cơn giận dữ tìm cách phá rào để chạy ra (làm ông khách phải một bữa hú hồn hú vía).

Vì voi có "bonne mémoire" như thế nên các chú voi rừng rất khó tập luyện. Các chú có nhớ hoài lúc bị bắt cũng những vết thương do người bắt gây ra. Nhưng có nhiều chú voi ngược lại cũng đang trí ghê ghim, thành ra nói rằng voi không bao giờ quên thì cũng không đúng đâu các bạn nhé.

LƯƠN XÀO LÀN.

Lươn là một món nhậu rất hấp dẫn với mấy tay bợm. Có rất nhiều loại, phần nhiều sống trong nước mặn nhưng cũng có cả lươn đồng, lươn nước ngọt bắt bằng lưới câu. Người ta nói rằng khi bỏ lươn trong chảo để chiên xào, chúng hay nhảy loạn xạ ngẫu đến nỗi có nhiều người phải rằng cái nắp nồi thật chặt kéo lươn nhảy ra ngoài (!!!)

Chuyện này chắc chắn là chuyện bịa đặt hay người ta đem chiên xào một con lươn sống thì không kể? Các nhà vạn vật học đã có quan sát nhiều vị lươn vừa bị... thăm sát chỉ hơi cựa quậy trong nồi, nhẹ đến nỗi phải chú ý mới thấy được, giống như các thứ thịt khác, thí dụ chân ếch, cơ giật khi bị cho vào mỡ nóng.

Thật lươn không độc và hình như ít người từng bị lươn cắn. Các bạn hay đi bắt lươn yên chí lớn nhé.

VĂN VĂN... tò mò

15 mỗi tháng đọc

NGIÊN CƯU VĂN HỌC

Tay chỉ nghiên cứu, phê bình, sáng tác và sinh hoạt Văn học

Chủ nhiệm: LM Thanh Lăng

Thứ trở lại chơi!

• CHANH MUỐI TRẮNG VÀ ĐỂ ĐƯỢC LÂU.

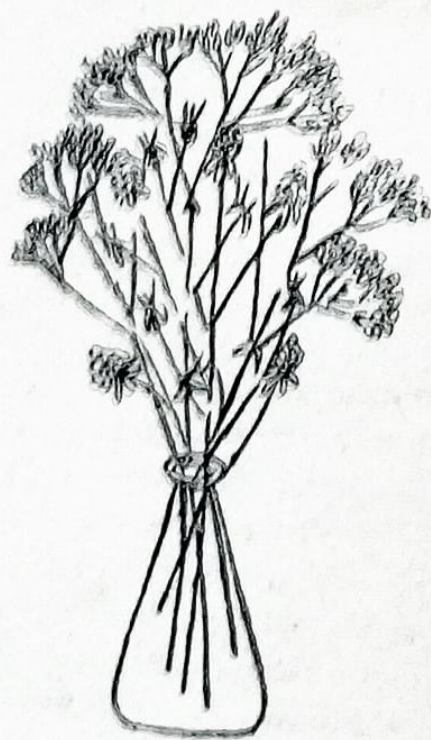
Chanh muối là một món giải khát đặc dụng đối với "vườn dân Việt Nam", là ai không biết dùng chanh muối và tính chất giải khát hiện nay lại càng nhiều người biết. Chanh muối rất dễ làm, nhưng làm sao muối xong quả chanh vẫn trắng đẹp, ấy là chuyện... mới.

Thực ra có nhiều phương pháp làm, nhưng các bạn cứ làm theo cách sau đây, chanh có thể để lâu đến hai năm vẫn không bị hư, mốc.

Chanh tươi lựa, còn tươi, đem rửa sạch rồi gọt hết lớp vỏ xanh mỏng ở ngoài. Đem một thùng nước sôi rồi thả chanh vào luộc chừng 15 phút (lần quả, chanh sẽ mềm, lúc ngâm muối dễ bị vỡ). Khi luộc, cho vào nồi một muỗng lớn nước giấm chua (để chanh được trắng). Với chanh ra đem phơi nắng (chưa hôm nắng to lấy làm). Khi chanh đã héo héo lấy đem vào, đem một thùng nước muối thật mặn, để nguội và lọc vào heo (lọ) sành lớn. Chờ cho nước nguội hẳn mới cho chanh vào. Lấy nắp đậy kín lại và đem lọ phơi ngoài nắng. Ngày nào cũng thế, nắng đem ra, mưa chạy vào, như thế sau có thể yên chí một khách tới thành phố.

Nếu lúc nào chanh cũng ngập nước thì không bị mốc hoặc bị thối.

Nếu để lâu hơn một năm, nước đó sẽ đặc lại đóng thành keo như thạch trông thêm phải biết. Mỗi lần dùng, lấy dao cắt ra từng miếng nhỏ pha vào nước và đánh tan ra cùng với quả chanh.

• HOA HÈO..

Muốn cho hoa tươi cắm trong bình để được lâu, trước khi cắm, bạn nên cắt vát (séo) cuống hoa rồi hơ đầu cuống vào lửa cho héo đi một chút. Hiệu quả hơn nữa, bạn cho hoa uống thuốc cầm, bằng cách pha vào bình vài viên Aspirine. Bình hoa chắc chắn để lâu khác thường.

Em tôi ốm.

Vũ Hải

TÔI thức dậy khi nắng đã tràn vào khung cửa sổ một vài tia qua lỗ gạch chiếu vào màn tôi đang nằm. Nhưng tôi vẫn chưa buồn ngồi dậy, vì còn muốn hưởng thêm tí hương vị... ngủ nướng. Vừa kéo cái chăn, tôi vừa dụi mắt ngắm bình minh qua khung cửa. Ừ chà trời bữa nay đẹp chi lạ. Mảnh trời trong xanh thật đẹp. Tôi không thấy mặt trời qua cửa sổ. Mà nếu ông mặt trời ở chỗ cửa sổ thì tôi đâu có thể ngủ được tới giờ. Nhưng tôi thấy nắng chan hòa trong phòng khách, nắng trên nóc màn, nắng trong khung cửa sổ. Nắng nhẹ, nắng ấm, nắng tươi. Tôi chợt nhớ bây giờ là hạ. Một vài sợi gió theo nắng vào phòng lay nhẹ cái màn trắng, làm giọt nắng rung động. Có tiếng chim hót thật mê ly. Sáng hạ thật tuyệt. Tôi thò đầu ra ngoài đón gió và nắng sớm nghe thấy khoái. Tôi nằm nguyên tư thế nửa trong nửa ngoài để hưởng hai thứ cảm giác.

Bất chợt trở về thực tại tôi thấy trong nhà có gì là lạ. Mọi ngày thì

giờ này trong nhà đã nhộn nhạo, dù nhà chỉ có ba má, tôi, cu Huy và con Lan. Thế mà sao hôm nay yên thế. Và mọi khi thì mẹ đâu có để tôi ngủ kỹ như thế này. Tôi yên lặng tìm một câu trả lời... Ừ chà, đúng rồi! Chả là vì hôm qua sinh nhật của Má, rồi có bác Khánh, chị Kim và chị Ngọc cũng về chơi mãi tới tối mới ngủ nên hôm nay dậy muộn.

Tôi định nằm yên đợi ba tôi đánh thức mới dậy, thì có tiếng ba ở nhà dưới hỏi má:

— Thuốc gà đẻ pha làm sao, mình ơi?

Giọng má mệt mỏi trả lời:

— Đổ đầy nước vào cái chậu đỏ, rồi pha một phần tư muỗng thuốc. Nhớ lấy nước máy chứ đừng lấy trong bể.

Tôi nghĩ chắc ngày hôm qua làm mẹ mệt. Và thấy lo lo. Không phải vì lo mẹ tôi bệnh nặng hay gì, mà chỉ lo mẹ ốm bây giờ thì mình

lại phải lãnh phần «tề gia nội trợ» (đúng là bất hiếu!). Mới nghĩ tới đó mà tôi đã cảm thấy lo ghê đi. Chứ không lo à, lần trước má cũng ốm, tôi chả phải làm mọi cái sao? Giá có ba ở nhà còn đỡ đằng này ba lại phải đi làm cả ngày còn mỗi mình ở nhà. Nghĩ thấy tức và ghen với chị Ngọc. Con gái lớn mà không chịu ở nhà đề lo, lại lên ở trên bác Khánh. Nói với bố, thì bố lại bênh rằng: nó ở trên đó còn lo học thi. Con không biết sắp sửa phải gọi nó bằng chị tú rồi sao? Tôi giận dỗi:

— Nhưng mà con là con trai cơ mà.

Ba khôi hài:

— Thì con trai cũng vậy chứ sao! Tập làm việc nhà đề mai mốt có... vợ cũng quen như bố nè.

— Trời, ời bố nói kỳ quá. Mà con làm việc ở nhà cũng được đi, chứ cứ bắt con xách giỏ đi chợ eo ơi như con Liên ấy rồi tụi con gái nó cười cho thối mũi. Con lớn rồi chứ bộ... bé lắm sao.

— Thì ba vẫn coi con lớn rồi chứ bộ còn con nít đâu. Mà ba còn lớn hơn con mà vẫn đi chợ có sợ đứa nào cười đâu.

— Ba khác, còn con tụi nó... Thế rồi tôi vẫn phải chịu thua đề xách giỏ đi chợ. Có lẽ tại cái khôi hài của ba và có lẽ nhất là tôi thương má. Nhưng nghĩ vẫn thấy tức vì cứ bị sai bảo hoài, còn chị Ngọc không những không bị sai bảo mà mỗi lần về nhà, chị ấy còn được

chiều chuộng đủ thứ hết. Nghĩ lại bây giờ mẹ mà ốm thì chết. Vái trời cho mẹ đừng có ốm. Hay có mệt thì cho mẹ chóng khỏe.

Tôi không đợi ba lên đánh thức nữa, chỗi dậy ngay từ lúc thấy cái nguy cơ má ốm. Tôi chạy bay lại bên giường hỏi má:

— Má sao đó má? ốm có nặng không má?

Má tôi ngạc nhiên về về thái độ và câu hỏi của tôi, nói:

— Ờ, cái thằng này lạ, ngủ tới giờ mới dậy rồi còn hỏi gì kỳ vậy. Tao có ốm đau gì đâu. Nhưng mà tao đang lo đây này.

Thấy không phải má đau là tôi mừng lắm rồi. Tôi thở dài khoan khoái:

— Vậy mà con cứ lo

Má tôi hỏi.

— Mà lo cái gì?

— Dạ đâu có. Con tưởng... má đau

— Tao không đau mà thằng Huy nó ốm nặng rồi thì có. Cả đêm không cho tao ngủ bây giờ thì nóng như lửa. Đến phải đưa đi Bác sĩ cho ông ấy khám mới được.

Cu Huy nghe phải đi Bác sĩ sợ hét lên: — Không có đi Bác sĩ... chích đau lắm. Tôi tưởng đã thoát lo, nhưng khi ra đến phòng khách thì mới thấy nổi lo ngập lên như... cái phòng khách ngồn ngộn những

bàn ghế, giấy rác, đồ chơi và cả đồng chăn màn của tôi nữa. Vậy mà phen này má mắc đưa Huy đi Bác sĩ rồi thì ai dọn đây. Nghĩ thấy tức con nhà Huy, tự nhiên kèn ra ồm. Rồi nhìn đồng vô trái đầu da đâm tức bọn con gái, chị Ngọc, chị Kim. Đúng là không biết nỗi khổ của người dọn đây mà. Con gái gì mà ăn vặt rồi bày ra lại không chịu dọn gì hết.

Gấp màn chắn xong tôi uể oải xuống đánh răng rửa mặt. Thấy bố lúi húi rửa máng nước cho gà, tôi hỏi bố:

— Hôm nay bố còn nghỉ không bố?

Bố ngược mặt lên nhìn tôi, nhoeo một nụ cười thật tươi,

— Thằng này hôm nay hỏi lạ tao không nghỉ sao ngồi đây.

Tôi như mở cờ trong bụng hỏi hỏi:

— Vậy bữa nào ba mới đi làm?

Bố trả lời cách hết sức thâm nhiên!

— 10 giờ sáng hôm nay. Có gì hỏi nữa không? Sao bữa nay mày hỏi kỹ thế?

— Trời ơi, vậy mà bố nói bữa nay nghỉ

— Ừ thì tao còn nghỉ tới 8 giờ mới đi làm.

Tôi hậm hực:

— Con hỏi thật mà bố lại cứ khôi hài.

— Ừ bữa nay thằng này lạ quá. Tao đi làm thì cũng như mọi ngày chứ có làm sao đâu.

— Nhưng mà thằng Huy nó ốm mà bố lại đi làm thì... ở nhà...

— Thì có má mày ở nhà đưa nó đi Bác sĩ có gì phải lo. Thôi đi chỗ khác cho tao làm, hỏi lời thôi mất giờ quá.

Tôi hỏi thêm bố một câu:

— Máy giờ rồi hả bố?

Bố không nhìn tôi, nhưng đưa tay lên xem đồng hồ rồi hốt hoảng:

— Chết rồi. Tám giờ 45 rồi tao phải đi làm bây giờ không kịp cho gà ăn hộ má. Mày ở nhà cho ăn dùm bố. Nước tao pha thuốc rồi không phải lo.

— Trời ơi.

Tôi kêu ngại ngùng nhưng biết chắc bố chẳng thêm quan tâm tới. Tôi bỏ đấy đi đánh răng cách uể oải. Giá mọi hôm thì tôi háng hái làm công việc chải chuốt bộ răng, vì con bé đầu bàn bên kia thỉnh thoảng cứ nhìn tôi cười một cái thật là duyên tặc. Tôi cũng phải hoan hỉ đáp lễ. Và như thế ngày nào cũng có lý do để sốt sáng làm trắng bộ răng. Thế nhưng hôm nay tôi lại làm một cách uể oải. Có tiếng ba hỏi má ở trên nhà.

— Có đưa nó đi Bác sĩ không anh nhờ ô tô bác Hùng chở đi. Còn con Lan nhờ ai coi.

Má tôi trả lời:

— Phải đưa đi Bác sĩ chứ để ở nhà mà được. Còn con Lan đem gửi đảng ngoại, nhà để cho thằng Hải nó coi. Bảo nó cho gà ăn uống xong lên em dặn nó cái này.

Thôi chết rồi lại sắp phải lãnh công tác nữa rồi. Nhà lại đi vắng

hết còn mỗi mình ở nhà. Tôi thấy chân tay nó mệt mỏi, chán nản không còn muốn làm gì nữa. Tôi đứng yên do dự thì bố tôi xuất hiện chỉnh tề trong bộ đồ chuẩn bị đi làm. Tôi tưởng bố xuống truyền cho tôi theo lệnh má. Nhưng bố nhìn tôi cười nói:

— Làm cái gì đứng nghệt mặt ra đó. Đi pha cho bố ly cà phê rồi kiếm gì lo ăn sáng đi chứ. Thắng Huy ốm mà đợi má mày thì có nước chết đói.

Ba tôi nói đúng, từ nãy tới giờ lo quá quên cả ăn sáng. Vừa nhắc tới mà cái dạ dày nó làm reo dữ quá. Mở tủ ăn tôi thất vọng náo nức. Hôm qua sinh nhật má có bao nhiêu bánh ăn hết cả. Tôi càng thấy bụng đói cồn cào. Quay qua pha cà phê cho ba thì than ôi nước sôi ở bình thủy chẳng còn một giọt. Điều này thì ba phải nhìn cà phê mất. Tôi gọi bố:

— Bố ơi

— Gì đó?

— Bình thủy hết nước sôi rồi.

— Thì đun.

Trời ơi lại phải đi nấu nước. Mới sáng đã phải làm bao nhiêu công chuyện rồi. Số mình sao long đong, lận đận. Còn chị Ngọc con gái mà sưng như bà hoàng. Lũ gà thấy tôi đi đi lại lại kêu hoai, tôi vẫn không buồn cho ăn. Bố tôi quay xuống dặn tôi:

— Nhớ đồ ít cho chóng sôi. Bố đi qua bác Hùng nhờ bác đưa thằng Huy đi bác sĩ — Rồi bố thở dài —

Sắp đi làm rồi mà cà phê cũng chẳng có.

Má trôi trách.

— Tôi mới nghĩ ra có một tí mà bố con ông thật lười thôi không giúp được việc gì. Có mỗi việc lo ăn sáng lấy mà cũng phải đợi đến tôi.

Đặt xong ấm nước, tôi cho gà ăn cách chẳng lý thú như mọi khi tí nào, rồi mới trở lên nhà. Thấy tôi lên má tôi gọi lại:

— Hải, lại đây má bảo.

Tôi nhẩn nhó đứng nghe má giao công tác. Giọng má dịu dàng.

— Lát má phải đưa thằng Huy đi Bác sĩ, con ở nhà lo dọn dẹp cho má cái. Chịu khó quét nhà sạch đi rồi lau hồ má. Chiều má về làm cho. Giờ má phải đi rồi về đăng ngoại. Bữa trưa con chạy ra chợ mua rau hay thịt, hai bố con nấu ăn với nhau..

Tôi dầy này.

— Trời ơi con mà đi chợ quê thấy mồ.

— Thì có làm sao. Má mắc thằng Huy mới nhờ con một hôm thôi mà.

Tôi chẳng biết phải nói làm sao đành đứng yên. Mà không lẽ nói thẳng với má là tụi con gái nó cười, không khéo má lại cười cho nữa.

Thế rồi mọi chuyện tôi cũng chu toàn cách chậm chạp và chán

năn. Vừa làm vừa dậm chân bực tức. Cái công việc vớ vẩn này trời dành để cho bọn con gái thôi chứ con trai mà bắt làm thì sao mà hoàn mỹ được. Tôi thấy phục bọn con gái quét nhà vẩn hơn. To xác như mình mà cứ phải chui vào gầm bàn kẹt túm mọi mảy cái rác thật khổ, mà có khi còn sót nữa chứ. Nhưng ghét ôi là ghét cái con bé bên cạnh. Sáng nay nó ngồi ban công học bài thấy mình quét nhà nó cười làm mình đỏ cả mặt hết dám nhìn nó.

Nhưng còn bữa trưa nay phải làm sao. Bị con bé hàng xóm cười tôi không dám đi chợ nữa, định đợi bố về mua cà ri gà ăn bánh mì vậy thôi.

Bỗng tiếng xe taxi đậu ngoài cổng. A má về, tôi chạy ra đón. Má bỗng cu Huy vào nhà. Thằng này mới hôm qua giỡn như giặc vậy mà hôm nay lặn ra ốm báo hại người ta. Chưa kịp nói câu nào, má tôi đã chìa cái toa Bác sĩ nói:

— Lấy tiền trong ví mua thuốc cho má.

— Trời ơi lại mua thuốc.

— Sao mà ngại? Có một tí thôi mà cũng khó.

Thế là phải cuốc bộ nửa cây số để mua thuốc. Nói má mua cho cái xe mà không chịu mua, vậy mà sai bảo đi hoài không ngại sao được. Về nhà tôi đưa thuốc cho má rồi dậm chân bực tức:

— Lần sau đợi ba về mua. Đi bộ mệt thấy mồ.

Má tôi cười nói:

— Thôi ráng vậy con để cuối tháng má nói ba mua cho cái xe.

Tôi sung sướng quên cả mệt nhọc.

— Thật nghe má! Mua nghe xe nghe má.

Tôi như quên rằng em tôi ốm và tôi còn phải chạy, phải kiếm mọi việc nhà, trong khi má phải bên cạnh nó. Tôi quên cả mọi khó nhọc từ sáng tới giờ, mà cứ tưởng như không hề có. Tôi quên cả sợ bọn con gái cười và có thể đi chợ bây giờ không ngần ngại nếu má tôi nhắc. Tôi nghĩ tới có quyền hãnh diện với bọn con gái trong lớp, mặc dù tại nó vẫn nề tôi vì học giỏi. Tôi quên hết để chỉ thấy chiếc xe trước mắt đến nỗi đứng thừ ra đó. Má thấy hỏi:

— Hải, làm gì đứng thừ ra đó. Ở nhà chắc không đi chợ hả. Thôi ra mua hộp cà ri gà với bánh mì vậy, Bố sắp về rồi.

Tôi vui vẻ:

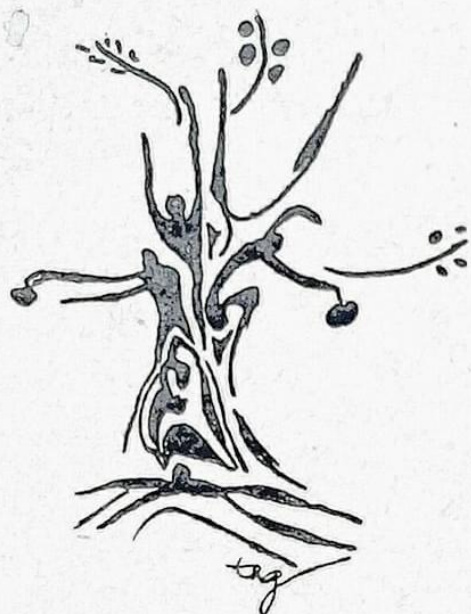
— Vâng, để con đi ngay — Tôi chạy đi quên cả lấy tiền. Má phải gọi lại:

— Đã lấy tiền chưa mà chạy
Tôi toét miệng ra cười thật tươi.

— Í quên không mang tiền.
Tí nữa thì phải trở về lấy tiền.

Tôi thấy cu Huy thật dễ yêu. Má thì thật dễ thương ghê. Tôi đi trên con nằng hạ trái dài trên đường nhựa. Nhìn trời tôi huyết sáo cất bước và tưởng như đang ngồi trên xe, chiếc xe mơ ước. Trời hạ thật đẹp. Tôi thấy thế.

VŨ HẢI

Những dòng sông xanh

« Ru anh bằng những dòng sông
thương yêu không thù hận, bằng tình
yêu ngọt ngào mà anh chỉ thấy ưu ái
ở quê mẹ mà thôi... »

Tôi đưa tay vuốt mắt anh lần
cuối! Dáng anh nằm thật hiền hòa.
Nơi anh yên ngủ tôi thấy có nhiều
vòng hoa tinh trắng. Anh chết thật
rồi ư? Cho đến bây giờ tôi vẫn
tưởng mình nằm mơ...

Trong giấc ngủ ngàn thu anh
đem theo những gì? Có bao giờ anh
oán hờn cuộc chiến này không?
Không ngờ ngày tôi về thăm anh, là
ngày anh ra đi vĩnh viễn. Tuổi trẻ
chúng ta đều chung một chí hướng
nhưng đi những đoạn đường dài
khác nhau. Đề rồi gặp nhau kẻ ra
đi người ở lại, buồn thay!

Hơn 20 năm khói lửa còn gì
cho tuổi trẻ hôm nay? còn gì cho
tôi? cho anh?... Một tình bạn cũng
hết rồi sao? chỉ toàn là đau thương,

tang tóc. Và khi đêm rền tiếng súng,
dưới màu hỏa châu, mình nuối tiếc
nhìn tuổi thơ chấp cánh bay cao...
rơi lại đằng sau những kỷ niệm êm
đềm thương nhớ... các anh là những
hình hài cốt nhục của mẹ Việt Nam
đang đem ra đổi diện với định mệnh.
Nhưng... anh không oán hờn, bởi
tôi thấy anh qua hình hài tha thứ...

Ngày xưa... khi hai đứa mình
còn cắp sách đến trường, luôn luôn
bất đồng ý kiến khi nói về quê
hương chiến tranh. Anh chấp nhận
những niềm đau vô phước của quê
mình. Anh thường bảo tôi: « Đừng
dễ thừa cho chiến tranh mà buông
xuôi cuộc sống. Hãy hàn gắn những
gì đã đổ vỡ, đừng oán than suông,
không ích gì đâu mày ạ! » Anh là
biểu tượng cho những người Việt
Nam nhẫn nại cùn cù với sự chịu
đựng lâu bền, Anh không oán than
suông, nhưng bằng nhiệt tâm mong

xây dựng những gì đã mất. Bởi oán than sẽ được những gì cho chúng ta! cho quê hương!... Hay chỉ làm cho mẹ Việt Nam thêm đau khổ muộn phiền hơn...

Giọng nói tiếng cười của anh, tôi còn nghe quanh quất đâu đây. Nhắc tôi nhớ lại những ngày xưa thân ái của chúng mình... Những ngày êm ả như thế trôi qua thật nhanh chóng! Đều bây giờ anh nằm đó — còn tôi, thằng bạn anh, vẫn miệt mài với bốn phần. Qua khắp nẻo đường quê hương đất nước. Ngang rặng Trường Sơn, xuôi dòng sông Cửu, để nghe dâng lên trong hồn tình yêu quê hương bao la...

Thời gian đã trôi qua từng tháng năm khắc khoải với cuộc chiến kéo dài, mệnh mông... càng mệnh mông thêm cho sự trông chờ thanh bình của chúng ta...

Dù tháng năm chồng chất lâu dài. Nhưng tôi không thất vọng, không ngã lòng. Với lòng tin vô vàn của tôi, với sự kiên nhẫn của anh, của những người Việt chúng ta... tôi tin chắc sẽ có ngày hòa bình anh ạ! Ngày đó không có anh, anh đi rồi mà! Nhưng tôi biết, giữa chúng ta, tình bằng hữu không phai đâu anh nhỉ!... Trong đêm đen, vắng, trong đêm đen, tôi thường thấy nhiều hy vọng, tôi thường nuôi hy vọng để mong ngày về quê hương thanh bình...

Anh chết rồi tôi buồn lắm! Nhưng còn có tôi, còn những người trẻ sau này... Sẽ nối tiếp anh, chúng tôi sẽ tiến tới, bằng sự nhiệt tâm,

chúng tôi đi khắp nẻo đường quê hương, để xây dựng phần nào công trình dang dở của các anh, chắc anh sẽ mãn nguyện, sẽ hài lòng. Ra đi mà anh vẫn ôm ấp hình hài quê hương yêu dấu... Bằng sự kiên nhẫn để tạo dựng lại, những người trẻ sau này, mong góp lại những gì đồ nát... Đó là hoài vọng của tôi, của anh, của tất cả chúng ta.

Anh đã ra đi, không còn đối diện với cuộc đời, không nhìn lại quê hương lần cuối trong ánh nắng thanh bình của một ngày nào đó... Nhưng tôi biết anh đã hài lòng, vì anh đã được mẹ Việt Nam ấp ủ trong lòng. Ru anh bằng những dòng sông thương yêu không thù hận, bằng những bình yên ngọt ngào mà anh chỉ thấy ưu ái ở quê mẹ mà thôi.

Nói đó, không có hình ảnh chiến tranh đau thương, tràn ngập trong lửa đạn mịt mù... Mà chỉ có những dòng sông xanh, những bóng mát, những tình thương, những tiếng gió rì rào như lời ru của mẹ...

Thôi tôi đi nhé anh! Xin một lần giả biệt anh, tôi trở về với bốn phần riêng tôi... Tôi còn phải đi nốt những đoạn đường dài, thật dài, để nhận diện quê hương với muôn ngàn yêu dấu. Xin anh ở lại đợi ngày về của tôi. Nếu khi nào anh thấy chim trắng bay khắp bầu trời quê hương, đó là ngày tôi sẽ về thăm anh!...

Vĩnh biệt anh —
VĨNH THỤY
(Đức Linh)

TÌM VỀ KỶ NIỆM

trư ải cho NGỌC HẠNH
(NTH Đà-Nẵng)

Từ dạo ấy em xa quê hương
Xa gian nhà nhỏ với mái trường
Con đường quanh quẽ chiều đưa
lối

Dẫn bước em về ôi nhớ thương
Con kênh lờ lững bên khóm tre
Thằng Cu nằm ngủ dưới gốc hè
Trời vì đau xót tìm kỷ niệm
Bóng dáng ngày xưa đâu vắng hoe

CHIỀU LINH PHƯƠNG
(đốt Hòn — Phan cư Trình)

MÙA THU VỀ NÚI

Mùa thu về trên cao
Cùng trời mây xanh mơ
Đưa em về rất nhẹ
Hồn em vương ý thơ
Mùa thu về ven sông
Đong đưa sợi nắng hồng
Em khoe màu sắc thắm
Trên đôi dương liễu hoang

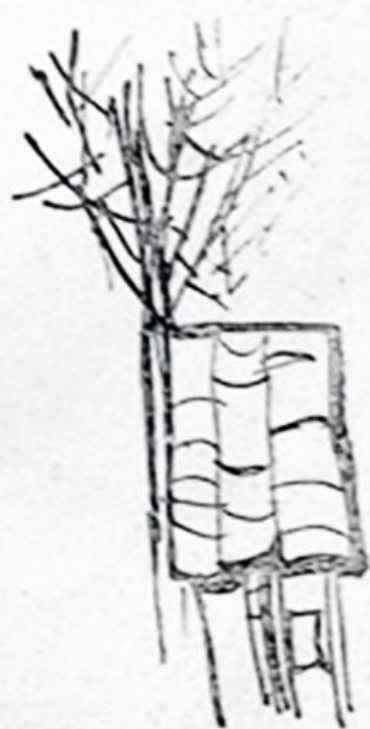
TRIỀU TỐ LỄ
(Hòa Vang)

HÌNH BÓNG CŨ

Tóc vẫn đen huyền ới tóc nhưng
Nhớ đôi bờ tóc nhớ vô cùng
Hạ này rất nắng say niền nhớ
Nhớ nụ cười như đóa phù dung.

HỒ ANH

NGƯỜI
THẦY
CŨ

T
hương Thầy từ buổi học đầu tiên
Đôi mắt nghiêm trang thoáng nét
hiền
Lời giảng của Thầy vang trong lớp
Như dòng suối ngọt chảy êm đềm
Rời những ngày và những tháng
qua...
Trường cũ, tình xưa vẫn đậm đà.
Những gì một thuở Thầy dạy dỗ
Ghi nhớ suốt đời khi đã xa...

HOÀNG NHẤT HẰNG
(mục tím 7)

BÓNG NẮNG

S
ự nắng dần buồn trong mắt em
Một chút mây u ám tìm tơ mềm
Mắt em là cả trời thơ dại
Trong đó tuổi hồng chớm gió lên

Ngoài ngõ tôi nghe tiếng hát buồn
Buồn hơn buổi sáng tâm hồn sương
Nhìn trong song cửa em mơ mộng
Hồn thả theo dòng tóc vương
vương

Nhà em lặng lẽ dưới ngàn cây
Nhìn ra cửa sổ có chim bay
Có giàn thiên lý đơm hương ngọt
Và có phượng say thắm giữa ngày

Mùa hạ mang theo cánh nắng hồng
Em có ngỡ rằng nắng là bóng
Nắng thả tà áo vào tóc lá
Chàng dệt ngàn hoa đẹp vô cùng

Tôi ngắm những chiều hoa phượng
rơi

Ngoài kia cửa sổ một khung trời
Nghe xa kỷ niệm thời niên thiếu
Thuở tóc chưa dài mãi rong chơi

Bấy giờ hồn đã thấp ánh đèn
Là nhà phượng nở tới rất quen
Lá không xanh đậm như năm trước
Có lẽ thời gian phủ bụi mềm

Nhìn em tôi thấy cả nhớ nhung
Cười rưng rưng mắt đọng nỗi
hối

Con đường tôi bước phải tìm nắng
Ngang cửa nhà em nắng vẫn... nồng
vực trời
(Kỷ niệm Hồng)

Và nỗi buồn...

Phong Vũ Linh Uy

1.

Thời tiết thay thay đổi lặng lẽ như chiếc bóng thời gian đang chạy đuổi sau lưng thành phố im vắng với những buổi trưa nắng nôi lửa, đốt cháy, lóa sáng mái tôn của những mái nhà bên kia đường, nằm im, chịu trận, cúi đầu như một kẻ khuất phục, không phản kháng. Nắng được khắc ra từ mặt trời đỏ rực, đậu thẳng đứng trên đầu, mặc tình tung hoành. Cả thấy như một kẻ không còn sức lực, mê man dưới gót giày xâm lược của nắng. Mùa hè trở về, không một ai là không biết. Hoa phượng, ngày hôm qua đi khắp mọi ngã đường chưa thấy, sáng hôm sau, nhất loạt nở tung ra những cánh đỏ rực như một chiếc lông sặc sỡ không ngờ. Và lũ ve, thoát xác từ lúc nào, một lượt réo lên những chuỗi âm thanh tựa khóc than, chợt ngưng bật rồi nổi lên, kéo dài lê thê buồn bã. Trời rghiêng đầu một phía, khoảng không bên

trên chợt cao vút lên, mây trắng kéo về như một kẻ mỏi chân, đùn lên thành những gò leo nắm tay dựng thành những hình thù quái dị. Hè về, chỉ là một hiển nhiên. Dừng chân dạo khắp thành phố, rõ ràng hơn hết, sự thiếu hụt, trống vắng của một ngày thường, đã qua, đã mất biệt. Còn đâu những buổi sáng đi học, học thơ thần trên con đường dẫn tới trường ngẫm ngbía những tà áo dài trắng của các cô nữ sinh, xem xét dáng đi rồi đoán, lớn lên sẽ lấy hạng nào, hoặc giàu, hoặc nghèo, với mấy thằng bạn ngậm phi phèo điều thuốc lá ra về nghệ sĩ lang-thang. Và tự do chọn một cô nào làm người yêu của mình, đâu không biết tên, đâu không biết học lớp mấy trường nào và chưa một lần trò chuyện hay viết một lá thư. Du thi cứ ngẫm nga mấy câu thơ nghe buồn cười: «Em ở đâu, em ở nơi-nào? Sao lòng tôi mãi thấy

chiêm-bao? » Đọc xong, hẳn thường gật gù khen hay, hẳn hỏi bọn tôi có ý kiến gì về những câu thơ đó không? Tôi thì mù tịt về thơ, cũng rần cau mày ra vẻ ngẫm nghĩ. Nhận xét của Kha: tầm thường. Của Hạng: hay. Tôi: tao còn đang xét lại. Hạng hỏi: «Thơ của ai mà đọc đáo quá vậy?» Du trợn mắt «Mì không biết à?» Hạng lắc đầu. Du trịnh trọng «Trần Tuyên chứ ai»; Cả bọn cười ồ, còn Hạng bị hổ thẹn trờn như bông. Bây giờ ngồi nhớ lại, thấy buồn cười hết sức. Buổi học cuối cùng, tổ chức liên hoan có thịt bò, bánh kẹo trái cây và rượu. Du say nghiêng ngả, đứng lên đứng xuống, té qua té lại mà cũng rần ngẫm thơ, chỉ đọc nhất hai câu của hẳn «Em ở đâu, em ở nơi nào? lòng tôi mãi thấy chiêm-bao?» Hạng mặt đỏ bừng ôm cánh cửa lớn lê nhè: «Tao thương mày lắm, cửa ơi». Còn Kha thì úp mặt vào tường khóc ồ ồ như thê cha chết. Riêng tôi, ôm cổ thằng Luân, dấm cho nó một đấm trời giáng sặc máu mũi rồi ngã xuống ghế, ngủ lì bì giờ phút này, còn ngán lắm, được thấy tại đây, bạn bè trong lớp. Rồi vĩnh viễn xa nhau. Niên học cuối cùng ở trường này cũng đã chấm dứt. Mai, mỗi tháng mỗi đường, biết có còn gặp nhau nữa không? Bọn con gái nghe những lời lẽ thâm thiết, áo não của Duy, trưởng lớp, ôm mặt khóc hu hu. Tôi nhìn rồi chỉ cười. Con gái bao giờ cũng yếu đuối, mau nước mắt, sợ ma, và ăn vụng trong

lớp hơn ai hết mặc dù những lời Duy nói, là cho lũ con trai, đang ngồi ăn uống ngấu nghiến bên dưới; con trai thì bao giờ cũng mạnh dạn và khoẻ trong mọi vấn đề.

Tôi phần văn nghệ, tôi không muốn nghe những lời than khóc của lũ con gái và lũ bạn, nhai ngấu nghiến miếng bánh mì, uống cạn ly rượu, tôi bước ra khỏi cửa lớp. Tiếng của Vi bắt đầu vang lên, một bài ca dành riêng cho mùa hạ «Hạ đến đây, hạ đến đây rồi. Hạ đến đây...» Tôi đi dần về cái lu nước đặt cạnh hiên trường. Lu nước dùng để rửa tay, rửa mặt cho giáo sư khi tan học. Bây giờ thì đã cạn. Thanh và Thủy đang loay hoay rửa những cây cải gần đó. Con bé ngược mặt nhìn tôi, Thủy: «Anh Trụ kiếm cái gì đó?» Tôi cười, hai tay xua xua: «nước, nước, có hông, cho anh xin một miếng...» Thanh là con bé ranh mãnh, vọt miệng bắt bẻ: «Sao lại một «miếng» phải một lon hay một gáo chứ?» tôi ngần mặt, một lát ậm ừ rồi nói: «Ừ, thì một lon» Thanh cười khúc khích trong khi Thủy đưa tôi phần nước còn thừa trong cái ca đó. Hơi nước làm tôi tỉnh táo hơn. Chờ tôi lau mặt xong, Thanh liền thoáng: «ngày cuối cùng, anh Trụ hông chúc gì cho Thanh và Thủy cả sao?» tôi trợn mắt: «chúc à?» con bé gật đầu, cười mím chỉ nhìn tôi. Tôi thở khi một hơi: «Về chuyện!» Nhưng sau đó tôi cũng chúc cho Thanh và Thủy, đại khái năm sau học giỏi hơn, và không

bao giờ biết buồn. Thủy chớp mắt, con bé vẫn hay xúc động bất ngờ. Thanh và Thủy cũng chúc tôi thi đậu. Tôi cười, nói cảm ơn.

Tôi đi ra, không vào lớp, chỉ đứng ngó bằng quơ xung quanh, bất gặp một nỗi buồn vô cớ, khi nhìn thấy các cánh cửa lớp của ngôi trường tiểu học kế bên, trước mặt, khép kín. Nếu ngày thường, các cánh cửa kia đã mở, tôi sẽ thấy những đứa học trò tiểu học ngồi trong lớp, chăm chú nhìn lên bảng, nếu là giờ học, tôi sẽ thấy những đứa học trò đó chạy nhảy ngoài sân để thương như những chú nai con, nếu là giờ ra chơi. Bây giờ, thì không còn nữa. Lũ nai con bên đó nghỉ hè trước bọn tôi. Bây giờ, ngôi trường nhỏ bé ngồi đó đó đang lặng im thu mình. Bên ngoài, những dấu chân của lũ học trò không còn hằn dấu, cây điệp hoa vàng đứng ngang hống trường rụng lá điêu hiu, đầy cả khuôn sân. Bên trong, những bàn, những ghế cúi đầu lẳng lặng, màn nhện sẽ giăng đầy góc tường, giăng kín học bàn, thời gian nghỉ học của lũ nai con liệu có làm chúng cúi đầu buồn bã mãi chẳng? Và bụi bặm, bụi bặm nào của trí nhớ, sẽ làm cho chúng, suốt một niên khóa sau, năm bẹp xuống, rũ liệt tay chân?

Đứng nhìn một hồi, nghĩ ngợi, tự nhiên tôi muốn khóc nhưng không hiểu tại sao đôi mắt vẫn ráo hoảnh và vẫn mở thao láo. Không một giọt lệ nào chiy ra. Nỗi buồn càng lúc, càng hiện ra vóc dáng bề

thể của nó, mơ hồ. Tôi hấp tấp quay trở vào lớp. Không khí ồn ào với một bản kích động do Tâm hát. Tiếng hát gào thét như tiếng một kẻ đang bất gặp thân chết tiến lại phía mình, tôi vẫn không để ý. Tôi đang tìm rượu. Rượu cần chờ những tiếng ca tôi không cần gì cả. Ánh đang ngồi hút thuốc, ngó tôi cười, hỏi: «Vui hi!» Tôi gọi lớn: «vui». Ánh nói tiếp gì đó. Tôi không nghe rõ. Bên trên, tiếng hát của Tâm vẫn xoắn chặt, tuôn trào.

2.

Đầu tháng sáu, nắng gay gắt và nóng kinh khủng. Những ngày còn lại, nghỉ học, nằm ở nhà, ôn lại bài vở, chờ đợi, tôi nghe bực bội và tù túng, vây tròn đến bối rối.

Mùa hè đang đi, dò dẫm từng bước trên những con đường quanh tỉnh lỵ. Khung cửa sổ mở rộng cả ngày đêm trên gác, nhìn xuống con đường vắng vẻ chạy dài chỉ nghiêng một chút, dẫn tới ngôi trường mà những cô nữ sinh mỗi buổi sáng, buổi trưa, đi và về, vẫn thường đi ngang qua trước nhà tôi, trò chuyện như bắp rang, cười tươi như ánh nắng đầu ngày. Buổi sáng, tôi vẫn thường tựa người vào khung cửa sổ, những chấn song gần gũi nhất, hai bàn tay treo cứng trên đó, nghiêng đầu thật nhỏ đủ mái tóc xoa ra bành bồng trước trán ra vẻ nghệ sĩ, cười vu vơ, và cố ý chờ những cánh bướm trắng đi qua để cười duyên, ao ước được vài cô

mê mình, mê tôi, chỉ tôi, chỉ có vậy thôi. Và chỉ có vậy thôi, mà tôi mơ mộng đã không ít (đôi! những con bướm trắng của lòng ta, lượn bay, nhấp nhé đôi cánh, đôi cánh là tà áo học trò, là tà áo băng trình của em, hỡi em, hỡi một người con gái nào đó của riêng ta, để giữ làm báu vật tài sản, một đời, một kiếp, đã ám ảnh ta suốt ngày dài tìm kiếm tương lai, giữ chỗ cho tên tuổi sau này được ở ngôi cao). Tôi nhớ mệnh mang một tà áo, một tà áo nào đó, của ai, không biết bắt gặp mỗi ngày trên những con đường, con đường chạy qua trước nhà, con đường dẫn đến trường, bây giờ không có nữa. những ngôi trường đã nghỉ, cửa lớp đã khép, cánh cổng đã khóa, những dấu chân không còn với những cơn mưa bất chợt thường dai dẳng, trầm tư. Tôi thường tưởng tượng ra một gương mặt của riêng tôi, lúc cười lúc khóc, lúc dỗi hờn, lúc nào cũng duyên dáng ôi, nét duyên dáng làm tôi triu sầu ngàn kiếp, chết nửa trái tim, bạt hồn trên đỉnh gió.

Bây giờ mỗi buổi sáng tôi vẫn đợi chờ những cánh bướm trắng, như một kẻ thủy chung. Hạt nắng rơi xuống thềm, lung linh trên những viên gạch bám mốc. Nửa buổi tôi đã phí hết, tôi đã hoải công. Buồn và nhớ, những dáng dấp bằng bạc mọi nơi. Con đường này vẫn còn đây, sao em chưa chịu đi qua! Sách vở? có lẽ em đã bỏ quên vào một hộc tủ rồi? chiếc áo dài quen

thuộc, em có khi nào nhớ tới nữa không? Riêng tôi, còn lại, chả có gì, ngoài buồn và nhớ không đầu, cùng những bài học cần phải nhét hết vào đầu, năm nay năm quyết định.

Cơn mưa đột ngột phủ xuống không ngờ tôi khép cánh cửa sổ lại như một thói quen. Khi vợ tay ra ngoài, tôi ngó thấy một khoảng trời đục, những cuộn mây chùng chất lên nhau, và buồn bã nhất là những cánh chim bay đơn lẻ giữa bầu trời, đôi cánh dang ra, khép vào mang một chịu đựng, lo âu khôn cùng. Tiếng mẹ tôi hối thúc lũ em bên dưới lấy quần áo vào phơi nắng. Tôi ngồi xuống chiếc ghế trước bàn học ngó băng quơ những quyển vở nằm lộn xộn trên bàn, không buồn đưa tay thu dọn. Gió rít lên thật sắc, dồn đuổi nhau chạy thành luồng trên mái nhà. Tôi nghe mơ hồ tiếng cát rào rào chạy bắt trên mái tôn, dồn dập. Tôi chợt nhớ đến Du. Không hiểu tại sao. Có lẽ giọng hát ấm nhỏ của Thục, con bé mới lớn, vang mơ hồ ở nhà bên, vào một đêm khuya nào đó, tôi còn thức học bài, với cơn mưa bay, bạt gió bên ngoài. Tiếng hát bây giờ nổi lên từ tiềm thức, từ cơn mưa sắp trút xuống, hình như là vậy. Tôi muốn tôi là Du để ngâm nga hai câu thơ của hân "Em-ở-đâu, em-ở-nơi-nào? Sao lòng tôi-mất-thấy-chiêm-bao?" Rồi ngủ vùi một giấc, để quên.

PHONG-VŨ LINH-UY
(Bình Dương)

Trả lại em yêu

◦ Cái bia Ngàn Thông số này, không hiểu sao nó lại thê-lương, âm đạm như một buổi chiều thu? Tôi cứ ngỡ rằng nhà chủ-nhiệm họ Đào, Quyên-Di, Thái-Bắc và người họa-sĩ Vi-Vi đã tri-ký, nói-tình với nhau «kỹ lưỡng» mới thai-nghén được một cái mẫu bia rất ư là đau đớn. Xin có lời mừng cho sự lâm-bồn rất «sầu riêng» đi nhé. Ôi cái tình thâm thiết của bọn ta không bút mực nào tả xiết. Ta bèn mượn đỡ câu thơ cũ của người xưa để gọi là ngợi ca cái tình «rất người» ấy:

Từ phùng tri kỷ thiên bồi
thiếu.»

◦ Mà thật, ai lại báo-bồ của mình đang mơn-mỏn đào tơ, đang xuân tình hơ-hớ, thế mà hôm nay bỗng dưng trời đi vắng làm sao để đến nỗi người ta bắt «cô em sầu mộng» bơ vơ giữa chợ đời, tha-ma rét mướt như vậy? Tục ngữ xứ thánh Cam-Địa ví-von như thế này:

«Không nên đánh một người phách yếu, dù chỉ bằng một bông hồng!» Thế mà cô em sầu mộng đã phải chít một giải khăn sô lên đầu. Tôi bỗng chạnh lòng thương «em» ghé góm, mặc dù biết rằng «em» chỉ là «mơ» thôi, «em» chỉ là một thứ «người tình không chân dung.»

Mãi về sau, con nhà Mộ-Dung tôi mới hiểu một cách tơ-lơ-mơ rằng thì là cô em í không phải đi tìm cái chết, không phải muốn tìm một nơi ngàn thu vĩnh-biệt đâu đi nhé. Em cũng chẳng đến thăm mộ ai đâu, vì em đâu có «mau nước mắt» như nàng Kiều. Trái lại, tất cả cái quang-cảnh có thờ mộ, bia đá, thập tự, khói hương kia chỉ như một biểu-tượng nổi lên cái quá khứ dẫu-vật, tang thương dẫu bề của đời người.

Người em nữ sinh ăn mặc rất «mốt» ấy đang giã-từ một bóng tối sau lưng. Thì ra cái ý nghĩa sâu xa

của nó là như vậy đấy. Thế mà Mộ-Dung-Phục nhà cháu lại bốc-đồng trong một phút xuất thần mới phụ đề Việt ngữ rằng: «Không không, không. Ta không còn yêu em nữa» đầu đi nhẹ. Mọi em xê ra chỗ khác chơi. Rồi người về từ cõi chết. Thật là bố lếu bố láo không thể tưởng tượng được. Vừa thôi, nhờ anh tí. Mộ-Dung ơi. Tuy nhiên tôi cũng chừng như thấm thía cái buồn của người trong cảnh lấm lấm. Cái buồn heo may âm lạnh, chợt gợn lên sau cái «tuổi mới nhóm» cái buồn hắt hiu như vọng về từ một cõi xa vời lằng đằng. Ôi đời chỉ là mộng thôi!

● — Sau khi nghe rành-rọt «hai năm rưỡi mươi» như vậy, song vốn tính cứng đầu (như con nhà Thạch-Thủ) kẻ viết bài này vẫn chưa chịu một tí tí ông cụ nào. Về nhà cứ là hậm-hực như «chó ăn vụng bột». Đứa em gái nhìn cái bản mặt «đura đám» mới hỏi rằng thì là:

— Hôm nay sao anh buồn so như vậy? Hình như có một tâm sự chẳng lấy gì làm vui, phải không?

Mộ-Dung-Phục cái mặt tỉnh bơ dễ ghét:

— Còn cô, đi «tụng» bài chưa? Nền nhớ thì là năm nay lều chõng đi thi đi nhé. Đừng có đura dai, xía vô chiến người «nhóm», phiền lắm.

— Ờ hơ, cái ông này rõ kỳ chưa kia!

— Mì nói ai kỳ? Nhỏ con biết gì.

Nó bỗng lặn. Nhưng nói xong, tôi lại thấy tội nghiệp nó quá, bèn dỗ dạn:

— Anh muốn nói rằng em không nên bận tâm về cái sự rắc rối của cuộc đời. Hiên, biết sớm quá không phải để là điểm đồng hay khác thì; trái lại chỉ để «tồn tại», học các khoa» và có đường «đi tìm xuất».

— Em vẫn biết như thế. Nhưng đôi khi tự em cũng phải «tập sự buồn». Đó là vớ. Ai lại lúc nào cũng cứ phải như rình chờ đợi một là yêu đời sao? Buồn đâu phải là cái tội, đâu phải đặc-quyền của ai?

● — Tôi chịu thua nó ngay vì biết rằng nói «vòng vo tam quốc» mãi, tôi phải nghe nó kỳ luận đến đến cái đến. Thật là có những sự nghĩ không đến. Thoảng qua cái vớ chợt tới và tở cái nỗi buồn không tên. Tôi bỗng nhớ lại một thời xa xa nào đó, tuổi trẻ tôi lớn lên nơi một thị-xã cũ-cũ ở miền duyên hải. Tôi như đang bị đưa vào một địa Vỹ-Tửu-Bào lăm lăm trên xa mạc nó, xa cái kỳ-vật-Lạ-Xuân tìm

thường để lạc vào cái bao la đồ-sộ của hoàng cung nội phủ những bậc công hầu khanh tướng. Vâng, tôi đã bỏ ngõ khi ăn một cây kem lạnh buốt, bốc khói. Tôi đã bơ-vơ lạc lõng mấy ngày trời ở 36 phố phường Hà-nội. Tôi đã lăm than trong hai năm trời làm nghề bỏ báo tháng lấy tiền đi học. Thế rồi chợt khi lớn lên, đám bạn trai đồng trang lứa dần dần xa nhau. Tôi đi tìm một bóng hình khác, để rồi ngẩn ngơ chịu mất một người bạn gái cùng lớp cùng trường, chỉ vì tôi nghèo quá, «cù lùn lùn» quá, không dám bày tỏ, chỉ dám «tống tình». Thua bạn con nhà giàu hết. Tôi nhìn theo chiếc xe Solex đưa em đi, tóc em còn bay lại che mất một khuôn mặt trắng ngần, mùi hương như chất ngất đầu dây. Thời gian hẳn đã xóa mờ dấu vết một năm nào. Quá khứ như một cơn mê hiện ra trong chớp chồn giấc ngủ. Như một dòng sông chia ra trăm nhánh, mang nước đi về miền xuôi. Nơi căn nhà ngoại ô lầy lội này, sát kề một nghĩa-địa mông mênh, tôi vẫn nhìn thấy những đám ma trong sọt sùi nước mắt, trong tức tưởi bi-thương, trong âm thầm tê-tát. Tất cả đời ta như con đường buồn thiu nối dài một trăm năm ăn oán.

○ — Cũng như em, chợt lớn lên trong nỗi vui đầu đời. Vui với tấm áo lụa Hà Đông. Vui với chiếc áo dài Raglan. Vui với thời trang còn «nguyên-si» nếp ủi. Vui vì em nhan-sắc mặn mà đã làm điều-đúng bao kẻ si-tình. Hôm qua trên đường

về, dưới cơn mưa bụi, em gặp một bóng hình nào đó. Người trai trẻ hào-hoa hay một chinh-nhân kiêu dũng. Có thể mà rồi em cứ xôn-xang biếng ăn mất ngủ, y như ngày nào viết thư kẹp trong cuốn bài tập Lý-Hóa để hồi hộp, run run chờ trao vội cho người «minh thương minh nhớ» nơi đã hẹn hò. Thế rồi một sớm thu buồn. Em lăm lăm đi qua con đường, nơi nhà người yêu em đang ở. Lúc này bên khung cửa một căn gác nghèo, «chàng» đang ngồi nhớ «ai»? Em muốn đứng thật lâu dưới hiên hàng phố này, trời cứ mưa đi để nhìn vào con ngõ hẹp, một căn lầu. Chung cư Nguyễn-thiện-Thuật, Sư-vạn-Hạnh hay Bàn Cờ. Ôi thôi, đầu óc em cứ là loạn cào cào lên thế này này! Khờ chưa چرا chứ. Đây, tất cả như một bề bộn khôn nguôi. Như một quá khứ chông chắt những u-buồn. Và đây như đám mây chi, như ảo ảnh bọt bèo đã kinh qua đời em, đời tôi.

• Buồn ơi bắt tay! Xin trả em yêu! Tôi muốn em cởi bỏ ngay cái lớp áo «nữ hoàng sáu muện Ba Tư» để khoác lên mình một thiên nhiên rực rỡ, một mặt trời chói-chang một đóa trăng tròn sáng tỏ, một bầu trời văng vặc trắng sao. Hồi tang tóc nghĩa trang, hồi người về thiên-cổ u-sầu ta vĩnh-biệt rồi. Em hãy đẩy cửa bước vào. Lớp học em ê-a tiếng đọc bài. Chuyển xe đời em đây.

MỘ-DUNG-PHỤC

Có lời bạn đọc H.T.G.T.

• Phú Đồng (tức nhơn Gióng)

Trước hết con nhà MỘ-DUNG xin có lời cảm ơn Ô. Thánh Gióng đã chiêu cố tận tình đến cái sự viết lách lem nhem này. Sau là xin có một sự thanh minh thanh nga rằng thì là:

1 — «Thời trang» đúng như Thánh dạy. Phải là «Thời thượng» Vâng. Nhưng việc làm của kẻ hèn này là thử đi tìm những cái gì có thể được coi là «một hiện tượng của giới trẻ». Như vậy thì cái lối nói

«thời trang» ở đây phải được hiểu theo một nghĩa khác. Hôn nữa, Thánh cũng như tôi, đều hiểu rằng, ngôn ngữ Annam ta ngày nay như trong một cơn biến-dấu!

2— Vâng. Trình bày, tường thuật một sự kiện không hẳn đã là cồ-xúy, hoan hô, a-tòng. Ở một khía cạnh, Đại Hội Nhạc Trẻ do một tuần báo Q.Đ. tổ-chức vẫn có cái hay đẹp và hữu-ích của nó chứ. Xin tiền để tỏ bày lòng tri-ân bậc cha anh ngoài tiền-tuyển bằng cách đó, tuy tiêu-cực, vẫn còn hơn chán vụn cách làm giàu bất lương mà chẳng dám «bố thí» cho lính một xu nhỏ.

3— Độc-giã và ban biên tập N. T. vẫn cứ kè-kè mà bảo rằng M.D.P. phải ai-tốp giùm cái sự «đâm bị thọc, thọc bị gáo» kéo gây ân-oân giang-hồ. Như vậy thì Thánh cũng hiểu giùm nhà cháu rằng thì là cháu chẳng lấy gì làm hăm-mộ cái trò «rôm» này đâu đi nhé. Xin Thánh đừng giận nhà cháu khờ lăm.

4— Sau hết, con nhà MỘ-DUNG thấy Thánh nói mà ứa nước miếng. Vì rằng thì là Thánh đã khoái hát... hát to... đi lang thang... để trình bày khắp các tỉnh... Thì nhà cháu vườn có cái khoái của nhà cháu chứ lì. Nhà cháu không biết hát cho bà con nghe thì nhà cháu viết ra vậy. Chỉ lớn của Thánh gặp chỉ nhỏ của nhà cháu ở chỗ này rồi. Hết xảy.

Thôi, giang sơn có hạn. Thư bắt tận ngón. MỘ-DUNG-PHỤC lạy Thánh, xin Thánh đánh cho nhà cháu hai chữ «tiểu xá». Amen.

CÔNG VĂN LÀ HÂN.

Người gì mà thấy ghét quá
có nhìn người ta hoài. Mặc cho
hân nhìn, em nghĩ nghiêm-trang
nghe thấy giăng. Hân vẫn nhìn.
Tức quá, em quay sang "đáp
lời" tâm một gập nhau (chả là
hân cũng là dân cận như em)
tức thì hân đỏ mặt, quay đi.

Ba chữ. Vào. Văn chứng
nào tại ấy.

Lần này thì em phớt lờ
nhưng thay đã thấy! Hân
được gọi đích danh lên trả bài.
Thấy hân, hân đứng ngẩn to te.
Tưởng mà tại! Em bỗng buột
miệng nhắc khẽ gở rối cho hân.

Hết giờ.

Tên ngồi cạnh hân bảo:
"Còn ư anh D. đi may". Hân
cổ máy, xích đạp ra về. Từ đó
em thoát khỏi đôi mắt quái
gh. Và hân từ nên học giỏi
như lớp! Vui ghê.

H.T. THANH ĐIỂM

Đôi lời...

Các bạn thân mến,

Tập văn nhỏ "cành hoa trắng
mộng" sau bao lần thất hẹn, nay đã
ra đời và hiện đang nằm tại các thư
quán. Đau khổ cho tác giả hơn là
cuốn sách xuất hiện với một bộ mặt
xấu xí chưa từng thấy trên "văn đàn".
Chủ trương sách phải đẹp của nhóm
Thăng Tiến bị đánh mất và bốn chữ
quà tặng học trò dễ yêu đã không còn
chút giá trị nào, nếu không nói là
một hành động bội lỗi.

Những ai trót yêu "đường lá me"
của Thái Bắc đều đã nhận mặt khỉ
cầm "cành hoa trắng mộng" trong tay.
Xin tất cả, dù đã hay không thềm
mang của nợ về nhà hãy hiểu cho
rằng: đây là một tai nạn văn nghệ
cho Thái Bắc. Nội dung, tác phẩm
vẫn luôn luôn thể hiện sự cố gắng
không ngừng để phục vụ văn
chương và bạn đọc. Riêng hình thức,
đây là lần duy nhất. Tác giả sẽ
không bao giờ cho xuất bản sách
nữa nếu có một trường hợp tương
tự xảy ra.

Tiền đây, Thái Bắc cũng có đôi
lời cảm tạ một số các bạn hằng ái
mộ đã đi lung kiếm một cách vô vọng
"cành hoa trắng mộng" suốt mấy
tháng nay (!). Nếu rõ hoàn cảnh, nhà
in và xuất bản các bạn sẽ sẵn sàng
thông cảm cho tác giả.

THÁI BẮC

hành tinh mắt ma

• Hoài-Mỹ

Bàn luận xong, chúng tôi chia tay,

Như những bộ hành nhân tản, tôi dắt tay Mai Thủy đi hết con đường ng đến đây phố kia. Thị giác của tôi, không khác gì một chiếc máy ảnh, thu nhận những quang cảnh, các ngõ ngách, nét sinh hoạt... hiện ra ở hai bên đường. Thỉnh thoảng chúng tôi dừng lại ở một cửa hàng hay đùa giỡn với những đám trẻ đề, hy vọng qua những câu đối thoại nhiều khi vu vơ, tìm ra một vài điểm bí ẩn. Tuy nhiên việc làm của chúng tôi vẫn chưa tạo được một ảnh hưởng, một kết quả mong muốn. Cho đến gần trưa, khi tôi và Mai Thủy đang tản bước trên một con đường thoai thoải dốc và có những bóng cây râm mát tôi từ đằng xa tiến lại một đám đông kỳ mã. Tôi nắm tay Mai Thủy như thăm báo chắc sẽ có chuyện xảy ra. Tôi ngang chúng tôi nhóm người cuối ngựa đã dừng lại. Một người trong bọn nhảy xuống. Tôi nhận ra Quang Huy. Miệng tươi cười, tay kéo theo con ngựa, Quang Huy ra dấu chào chúng tôi, sau đó chỉ con ngựa:

— Xin nhường cho anh chị.

Nhưng tôi từ chối:

— Thôi để Quang Huy dùng chứ.

— Ờ, ừ, tôi sẽ kiếm con khác... À hình như anh chị vừa ở bãi biển về?

Tôi giật mình. Tại sao Quang Huy biết? Tôi nhớ khi tới nơi hò hẹn với các bạn, chúng tôi đã rất cẩn mật để tránh mọi con mắt dòm ngó. Không lẽ Quang Huy đã bí mật theo dõi tất cả những hành động của chúng tôi? Bằng cách nào? Liệu Quang Huy biết được hay không những kế hoạch của chúng tôi?

Những câu hỏi này thoáng hiện trong đầu cho tôi hiểu rằng địch thủ của chúng tôi rất nguy hiểm và hiện giữ thế chủ động. Tôi lấy giọng tự nhiên trả lời Quang Huy:

— Chúng tôi tới tìm phi thuyền.

— Hình như nước thủy triều đã cuốn đi?

Tôi mở lớn cặp mắt nhìn kẻ đối diện. Câu nói của Quang Huy cũng chính là lời giải thích của Nguyễn Bản cách đây vài tiếng đồng hồ. Không đầy một khắc tôi gặp thật nhiều điều ngạc nhiên. Như không đề ý sự bối rối của tôi, Quang Huy tiếp nối câu chuyện bằng một giọng nói hết sức tự nhiên:

— Chắc các anh chị cần phi thuyền đó lắm? Các anh chị dự tính rời bỏ hành tinh này sao?

— Không!

Phản ứng tức thời của tôi làm Quang Huy hơi cau mày, nhưng chỉ thoáng qua. Lợi dụng giây phút lơ đãng của Quang Huy, tôi chuyển hướng câu chuyện về hiện tại cốt để Quang Huy không còn quan tâm đến phi thuyền hay những dự tính của chúng tôi:

— Quang Huy này, con đường này dẫn tới tận đâu nhỉ?

— Anh Mạnh muốn biết lắm hả?

— Đúng vậy. Nói cách khác... tôi bắt buộc phải biết.

— Ai bắt buộc anh?

— Nguyễn Bản!

Tôi biết Mai Thủy ngạc nhiên trước sự tiết lộ của tôi. Tôi muốn như Quang Huy để biết xem kẻ địch đã rõ về chúng tôi đến mức vào. Hơn nữa tôi cũng muốn nhân cơ hội này khám phá điều mà tôi đã nghi ngờ từ lâu. Đó là sự liên hệ giữa Nguyễn Bản và Hải Thần cùng Quang Huy. Tại sao cả Hải Thần và Quang Huy đã đặc biệt chú ý tới Nguyễn Bản? Tại sao lời giải thích của Nguyễn Bản và Quang Huy về việc biến mất của phi thuyền Thiên Nga II lại trùng hợp? Tôi không cho đó là một sự ngẫu nhiên.

Giọng nói của Quang Huy cắt đứt ý nghĩ của tôi:

— Nguyễn Bản là gì đối với các anh chị?

Quang Huy nhếch mép cười mỉm. Tuy không hiểu ý nghĩ của nụ cười bí hiểm đó, nhưng tôi đoán rằng Quang Huy cũng đang dò xét chúng tôi, đang muốn đo lường sự ràng buộc cũng như tình cảm giữa chúng tôi.

Bỗng Quang Huy nói một câu có vẻ vu vơ, như nói với chính mình:

— Như vậy được lắm, tốt lắm anh Mạnh ạ

Tôi đưa tay chỉ về phía trước mặt nói tiếp:

— Nào trả lời câu hỏi lúc này của anh Mạnh: Cuối con đường này là Thiên Môn. Nếu anh chỉ muốn tới đó, phải dùng ngựa và chỉ xin xin sáng đèn hướng dẫn viên.

— Có phiền gì Quang Huy không?

— Tôi cũng đang... thất nghiệp, chẳng có việc gì làm nên mới loanhững người bạn đây đi lang thang cho đỡ buồn.

Quang Huy nhường cho tôi và Mai Thủy, mỗi người một con ngựa. Còn Huy cưỡi chung ngựa với người khác. Tiếng vỗ ngựa đập rộn rã trên mặt đường. Phong cảnh ở đây có vẻ hoang vu mặc dầu có nhiều loại thảo mộc xanh tươi. Không lấy một người qua lại. Nhà cửa biến mất. Chúng tôi đang tiến vào một nơi hoàn toàn xa lạ. Nguyên cái tên "Thiên Môn" cũng đã khơi dậy trong đầu óc tôi sự tò mò. Tôi muốn biết, hay đúng hơn phải biết tất cả địa điểm trên hành trình Mật Ma này để, nếu phải hành động, đã có sẵn những dữ kiện cần thiết.

Tôi cho ngựa chạy sát Mai Thủy. Nhìn nhìn tôi với ánh mắt lo âu. Tôi nghĩ đến nỗi niềm thương. Tôi nghĩ nếu năng không bị đẩy vào cuộc phiêu lưu trên không gian này thì chắc rằng đã có một cuộc sống hạnh phúc ở trên đất. Tôi muốn nói một câu thật chân tình để trấn an nàng nhưng dường như bao nhiêu từ ngữ đều đã biến mất trong đầu óc tôi. Tôi chỉ biết nhìn lui nàng, cố gắng biểu lộ trong ánh mắt những tình cảm đang dạt dào trong tôi.

Tôi định một con dế, Quang Huy gơ tay cho dế ăn người đang lại:

— Đây là Thiên Môn.

Trước mắt chúng tôi hiện ra một cái cổng không là bằng kim khí, ánh sáng dưới ánh nắng vàng — Bao quanh khu vực rộng lớn là một bức tường cao vời vợi. Nhìn cảnh vật tôi nghĩ đến hình ảnh của một Vạn Lý Trường Thành. Nhưng bậc cửa Thiên Thủy Hoàng của hành trình Mật Ma là ai? Hoàng Thọ? Hải Thần? Hay một nhân vật bí mật nào? Quang Huy chấp thuận đưa chúng tôi tới đây chắc hẳn để uy hiếp chính mình? Tôi ước gì chỉ có mình Quang Huy ở đây, tôi thừa sức để hạ, để bắt Quang Huy phải trả lời về những bí mật trên hành trình Mật Ma, để dùng Quang Huy làm con tin hầu khuynh đảo không những Hải Thần mà cả dân chúng của thành phố Minh Thiên này — Nhưng hiện tại tôi đành bó tay vì nếu tôi có một hành động khinh khi nào, chắc chắn những tên đi theo Quang Huy sẽ áp sát, hạ sát tôi ngay. Mình hãy bắt địch quân hử. Đó chính là trường hợp hiện tại của tôi.

Quang Huy, mắt vẫn ngó thẳng vào Thiên Môn, bằng một giọng khàn khàn, giải thích cho chúng tôi:

— Không phải chỉ có một cổng này mà thôi, nhưng có tất cả năm cái mở về năm hướng.

- Những công này dùng để làm gì vậy Quang Huy?
- Cả khu vực này là nơi tổ chức ngày Đại lễ của nhân dân trên hành tinh này. Mọi người sẽ tụ tập ở đây để vui chơi.
- Phía xa kia, sau khu vực này, có còn gì nữa không?
- Núi đồi.
- Thế sau núi đồi?

Quang Huy giữ im lặng, không trả lời câu hỏi của tôi. Cả khuôn mặt của Quang Huy như chìm trong một giấc mơ hoang đường — Tôi phải thành thật công nhận rằng Quang Huy có một diện mạo thật đẹp, thấp kiêu hùng.

Bỗng Quang Huy quay lại nhìn tôi đăm đăm, cất giọng đồng dục như truyền lệnh:

— Đoàn Mạnh! Anh hãy nghe kỹ tôi nói đây, bởi vì đây là điều tôi sẽ chỉ nói một lần mà thôi: Đừng bao giờ tới những dãy núi kia. Ở đây không ai được đi, mong anh đừng quên lời tôi vừa nói.

- Thế còn Quang Huy?
- Tôi cũng không bao giờ. Tôi không... bao giờ...

Giọng nói ngập ngừng của Quang Huy như biểu lộ một cái gì vừa lo sợ, vừa nuối tiếc. Trong đầu óc tôi dấy dậy những câu hỏi, những hình ảnh kỳ dị về những bí mật bao trùm những dãy núi ở mờ xa kia — Tôi thầm nghĩ phải mật báo gấp cho Nguyễn Bản và các bạn biết sự việc này. Biết đâu tất cả những gì chúng tôi muốn biết và đang trông đợi đều nằm sau những đồi núi đó? Phải phá vỡ bức màn sắt đó với bất cứ giá nào. Trận chiến càng lúc càng đi dần vào giai đoạn cam go, nhưng cũng đầy bất trắc, hiểm nguy.

Như để đánh lạc hướng sự quan tâm của chúng tôi, Quang Huy lên tiếng:

— Dân chúng trên hành tinh này sống rất hạnh phúc. Họ không mơ ước gì nữa. Chung quanh họ đã có sẵn mọi tiện nghi. Không ai có ý nghĩ phải đi tìm một cái gì khác ở sau dãy núi hoang vu kia.

Tôi hỏi Quang Huy cốt để mong tìm ra một vài ánh sáng sự thật:

— Nếu có người nào cứ đến đó thì sao?

Mặt Quang Huy cau lại; ánh mắt hẩn học, giọng nói gằn xuống, giận dữ:

— Hải Thần sẽ trừng phạt ngay.

Trao giải thưởng «viết cho Quê Hương»

Thạch-Thủ

Ông Trời thật lạ, cứ căn đúng ngày Ngàn Thông tổ chức này nọ thì mưa. Đã lần hội thảo trước làm con người ta lo sốn vó, kỳ này, ngày phát phần thưởng viết cho quê hương, trời lại... khóc tướng lên. Thật dư... nước mắt! «khóc» bất cứ lúc nào, chẳng chịu chọn «ngày lành tháng tốt» gì cả. Đúng là có máu «ngủ nhè» của các cô gái... «dễ thương» rồi! Sau khi điều tra cẩn thận, Thạch Thủ nhận thấy rằng sớ dĩ trời mưa không có trật tự như vậy chỉ vì trời... ghen. Nguyễn Du đã chả phát ngôn: «trời xanh quen thói má hồng đánh ghen» là gì? Mà «chữ «hồng» liền với chữ «Thông» một vần»! Ngàn Thông vốn... đẹp «gái», vốn «một hai nghiêng nước nghiêng thành» (bằng chứng là có thiếu gì độc giả đọc Ngàn Thông cười đến... nghiêng ngã!) nên đương nhiên bị sao quả tạ của luật «bỉ sắc tư phong»... hỏi thăm sức khỏe!

Thấy trời mưa, lần này Thạch Thủ bèn đưa ra một tối hậu thư với một biện pháp mạnh, dọa già ông trời rằng: xưa nay con người thường chân đạp đất, đầu đội trời, nếu mưa không chịu đứng hẳn con nhà lành lại, Thạch Thủ nguyện sẽ... đi đầu xuống đất; chân của Thạch Thủ mà bước trên mây thì cứ gọi là lăm lăm hơn tám mét (đi lên thì khỏi chê!) ông trời có chạy... đằng trời cũng không tránh khỏi inh tai nhứt óc!

Thạch Thủ chỉ dọa «qua loa rờ mắng» như vậy mà sau... ba giờ mưa tằm tã, trời chịu «hòa đàm nghiêm chỉnh» rồi đầu hàng vô điều kiện. «Phải» quá, Thạch Thủ hứa sẽ ghé lên trời lại tại ba sọt mì ông trời vào một ngày đẹp trời nào đó.

Bây giờ Thạch Thủ xin phép được... làm bộ như mình là người đến tham dự buổi họp mặt chứ không còn là «con cháu trong nhà» Ngàn Thông đề án nói tự nhiên hơn, hạp vệ sinh hơn và khách quan hơn:

4 giờ 15 Thạch Thủ lái chiếc Honda bụi đời đến (chiếc xe từ ngày mua đến nay đã gần 6 năm chưa được rửa và vô dầu mỡ, không sáng, không đèn và nổ lớn như tàu hỏa xe tăng). Một đấng hỡi của choai choai ra si-nhan cho Thạch Thủ biết chỗ để xe. Chu đáo quá! Tuy nhiên Thạch Thủ nghĩ trong đầu đồ khi này có vớt giữa chợ rồi lấy tụi thời xê «vô» đi chúng cũng không thêm mà bây giờ phải nâng nư nó thì quả thật «cô là» hết chỗ chê. Nghĩ vậy nhưng Thạch Thủ vẫn phải thi hành mệnh lệnh của cậu choai choai kéo người ta lại chề mình thử... cứng đầu như đá!

Vào tới cửa hội quán, Thạch Thủ được con nhà Mộ-Dung-Phục ra nghênh đón. Rất may, hắn không nhận ra Thạch Thủ. Hắn hỏi: xin Ông (cái chưa! Lần đầu tiên trong đời có một thằng tới dạ kêu Thạch Thủ bằng ông) cho biết quí danh. Vì đang giả bộ là người lạ, Thạch Thủ dấu búng tên cúng cơm của mình, đồng thời phịa ra một tên thơm như rau riềng: *tôi tên là Khộp-vân-Khiêng*. Hắn nghe bộ răng lưa ra cười. Thạch Thủ «nói» thêm: giá lúc khác thì ông... vật răng này, Mộ Dung Phục ạ.

Trong hội quán đã chật nít người. Dể chừng trên 200 mạng. Đồng gắp năm lần kỳ hội thảo. Thế mới biết bằng dân thiên hạ thương Ngàn Thông đến ngần nào. Nếu không sợ ông trời... bắt chước, Thạch Thủ đã cảm động khóc rống lên rồi. Kẹt thật!

Chỗ của Thạch Thủ ngồi ở hàng ghế thứ ba, sau lưng vợ chồng nhà văn Nhật Tiến, ông chủ nhiệm tuần báo Thiếu Nhi nhạc sĩ Phạm Đức Huyền và một số tai lớn mặt bự của tuần báo Thiếu nhi, cạnh nữ văn sĩ Minh Quân, Bích Thủy. Phía sau Thạch Thủ là những trai thanh gái tú. Ai cũng ăn mặc thật keng, cũng đẹp như những tài tử Si-ca-la-ma. Tính chất bụi đời và lời thôi lếch thếch đường như chiều nay đã bị mời đi chỗ khác chơi. Thử ra khi nói chuyện về *quê hương* người ta nhớn hân lên, định huỳnh ra rít. Thạch Thủ như kẻ lạc loài, tự mắc cỡ vì bỗng mặt nham nhò của mình. Thôi để lúc nào rảnh mình phải... hối hận mí được!

Cán phòng trình bày coi đã con mắt lìm, đơn giản nhưng nghệ thuật vô cùng tận. Chỉ nói tới cái màn cũng mê tít cò bọ đi rồi. Này nhé trên nền màn màu đỏ nổi lêu bêu hàng chữ *gia đình Ngàn Thông* màu xanh lá cây và *gidi thương viết cho quê hương* màu vàng. Đứng sừng sững ở giữa là quốc kỳ... Mà thôi chả thêm tả nữa kéo các bạn đọc giả ở xa... chảy nước miếng lại trách Thạch Thủ là ác, thấy người ta không vẽ tham dự được lại còn bày đặt... mời ăn me chua, soài tưởng tượng!

Lần này thời gian hết còn là kẹo cao-su nữa; đúng 4 giờ 30, chương trình được mở máy. Chàng Thái Bất xuất hiện để giới thiệu các tiết mục. Ngồi ở dưới mà Thạch Thủ chỉ lo cặp mắt kính «đít chai» nặng đến hai chục «ký» của Thái

lúc rớt. Cũng may không có gì xảy ra, nếu không sua là Thái Bắc sẽ phải bỏ mà lăn xuống. Ai hiểu... hiểu thì cho lắm vào! Tiếp theo, nhà chủ nhiệm "hội sưu" nhất nước lên nói về ý nghĩa cuộc thi viết cho quê hương, cảm tạ những người hiện diện, tri ân những vị ân nhân. Giọng của mẹ xứ này nghe cảm động quá. Vốn kỵ những gì ướt át nên khi "hân" phát ngôn xong Thạch Thủ vỗ tay đến hết đề đàn áp những rung động bừa bãi đang nhảy cẫng tung trong tâm hồn. Đến mục phát giải thưởng. Đây mới chính là cái "đỉnh bu-loong" của chương trình chiều nay. Thạch Thủ cứ nhưn người lên như bị phong đòn gánh giựt để nhìn cho rõ mặt những vấn, thì sột trúng giải. Vương Phi, người dẫn đầu về vấn xuôi ở tuổi luột miền cát trắng nên không làm được một chuyến trở về. Phi nửa đời người chưa? Trương Thị Ngọc Dung, chiếm giải nhì, có lẽ bận... "ti" hương một ngọt ở nhà, thành thử cũng vắng mặt dù hiện trụ trì tại Xê-Gông. May thay có cô giáo của Ngọc Dung lên đờ giải thưởng dùm. Thiên hạ vỗ tay hoan hô người đại diện như muốn kéo sập trần nhà. Giải ba về tay Thiên Thu Dã Thảo. Một cô gái mặc áo dài hồng, đánh phấn phom phớt hồng, làn môi hơi hồng hồng, cười trên đôi gầy hình như cũng mầu hồng..., tiến lên giữa tiếng suýt soa của cử tọa. Sau khi chiêm ngưỡng dung nhan của Thiên Thu Dã Thảo, Thạch Thủ nhủ thầm đây chính là người con gái Việt Nam da... hồng của "quê hương yêu dấu". Tiếp theo, anh chàng Thái Bắc

xướng tên Thương Vũ Minh. Thạch Thủ nghĩ trong đầu lại một dân không nhều nữa chiếm giải, phie ta sao mà hết quá. Nhưng than ôi ta đã bé cái lắm vì kia một đống anh hùng đã xuất hiện, con trai 100%, không sai một ly ông cụ nào đang tiến lên. Sở dĩ Thạch Thủ đoán sai cũng vì cái bút hiệu Thương Vũ Minh nghe có vẻ của những nhều đúng hiệu con nai vàng quá. Thì ra bị giới ở đời muốn của chúng nên thiên hạ có quyền "cầm nhăm" của nhau. Ấy cứ xem cách ăn mặc, các mái tóc ở ngoài đường phố thì liền rõ. Kề ra Thạch Thủ cũng còn chút cặn... thông minh đấy chứ nhầy?

Đến giải thưởng về Thơ, bà con tắc ngắn tò te về sự "thiếu" mặt của một số thí sĩ trúng giải như Đan Linh, Huỳnh Ngọc Thành, Tâm Linh. Đề "đến rồi" cho giới "ru với gió, mơ theo trăng và vơ vẩn cùng mây". Đỗ thị Hồng Liên, người trúng giải ba về thơ, đã không quản ngại "nghìn trùng xa cách" từ Ban Mê Thuật dời gót ngọc hạ sơn về Kinh tham dự buổi họp mặt lịch sử của gia đình Ngàn Thông. Dĩ nhiên cô bé được những tràng pháo tay nở rạn như "tiếng trống cao nguyên" khen ngợi. Tiếp đó là Thùy Áo Đỏ, một "cô bé"... đỏ cùng mình (mặt đỏ vì mắc cỡ, mình đỏ vì chặc áo dài đỏ mới may, nghĩa là tên làm sao thì người "sao y bản chánh" làm vậy) hiện ngang lên đờ giải thưởng.

Nhìn những người trúng giải, ai cũng ôm những gói phần thưởng to nhỏ, mầu mè nôi dầy. Thạch Thủ tạm cất bộ mặt nham nhở của mình vào... túi quần rồi tạo một diện mạo khác đứng đắn, nghiêm trang, lết tới làm quen mĩ Hồng Liên đề dờ "cời cời"

một tí xem phần thưởng gồm những gì. Nhưng, mặc dù Thạch Thủ ca hát con cá rất ư là ngộ nghĩnh nhà thì si bé như cái kẹo, đồng đội của mình bán thưởng vẫn nguýt nguýt: *Không! Không! Tu xin thì không cho biết!* đồng thời như để vượt lại bộ mặt của Thạch Thủ đang xin thưởng như cái bịch nước đã sau khi đã được hân hạnh các cô hát hết một nửa phần lương, Hồng Liên «gãi» nhẹ:

— Thì như anh chú nhiệm nói lúc nãy đó, phần thưởng gồm những cuốn sách hữu ích của ông chú nhiệm báo Thiếu Nhi những tác phẩm đặc ý nhất của nhà văn Nhật Tiến, những tác phẩm giá trị trong tủ sách Tuổi Hoa do nhà văn Trương Sơn gửi tặng, một phong bì gồm 100 con tem, quà của nhà cựu tìm bưu hoa Anh Quế và đặc biệt một họa phẩm tuyệt vời với của họa sĩ Vivi.

Thấy phần thưởng có vẻ gì đó, Thạch Thủ nấn ná muốn rút quai hàm xin Hồng Liên bố thí một cuốn sách để làm «kỷ vật cho em» thì liền bị thi sĩ «xì» cho một tiếng thật dài, ngáy cho một quả thật sắc hơn dao thật phũ phẫn khiến cho Thạch Thủ có cảm tưởng cũng may mình thuộc dòng họ «Thạch» nếu không đã bị bán lên tận... Ban mẹ Thuật ở với mọi cà-răng-càng-tai. Ó là là dân kịp tót!

Sau mục trao giải thưởng đến chương trình văn nghệ. Nhóm Hoa Thiên Lý của Phong trào Du ca lên mở màn với một bản hợp ca về

quê hương Việt Nam. Tuyệt! Thạch Thủ vốn dốt đặc cán mai về âm nhạc nên không biết phải nhận xét ra sao cho đúng, chỉ dám đoán lém lém rằng Hoa Thiên Lý hát vững như đá, hát rất có hồn và kỹ thuật trình bày chừng chục lần lần vậy. Tiếp theo ca sĩ Thế Dung lên song ca với nhạc sĩ Hoàng Quý (tự Hoàng Kếu), Khuyết cần phả bình. Hay vô biên cương! Tuy nhiên điều làm Thạch Thủ (và có lẽ cả thính giả) bật cười là sự «ngược chiều» giữa Hoàng Quý và Thế Dung. Để các bạn biết gì gì đấy? Thưa đó là cảnh Hoàng Quý thì ngồng nghênh như cây sào còn Thế Dung thì lại... khiêm nhượng không chịu cao, thành thử Thế Dung, mặc dầu đã trên một cái bục cao chừng 5 tấc, cũng chỉ tới tai Hoàng Kếu đứng dưới đất! Yêu cầu chú Kếu lần sau có trình diễn thì ai nhớ đề... xương ông chân ở nhà nhè, kéo... phần nghệ thuật lắm đấy...

Rồi đến Phương Mai, người ca sĩ có những bộ điệu «ngây thơ» đến dễ thương như con mèo con, thêu thào qua mi-cô-rô cho biết: «Phương Mai đang thu hình ở Tivi, đành bỏ dở, để về mi gia đình Ngân Thông.» Ói còn gì cảm động hơn, đáng khâm phục lên nữa bị gì? Xin nghiêng mình trước linh cửu, ý quên, trước nghĩa cử cao như ngọn tháp, của Phương Mai. Được thính giả nhiệt liệt hoan hô, Phương Mai hát liền tú tít hai bài và khi nghe những

tràng pháo tay tán thưởng như muốn làm nổ tung hội quán chầu Phương Mai quên cả mệt, và chắc tối về sẽ thảo một lá đơn xin làm... con dâu của gia đình Ngân Thông? Đùng không nào?

Xen kẽ chương trình văn nghệ có những bản hát cộng đồng do Quyên Di chủ chốt. Lúc thường giọng của Quyên Di... nhỏ nhẹ như tiếng ọ ọ của một thằng cu còn nằm trong nôi (!?) thế mà khi hát «y-thị» hét to thế. Thạch Thủ trầm nghĩ như thế kia thì làm sao không gây được? Sức mảy mà hằng tre tâm còn đảm mỗi lần làm đại diện nữa; khách hàng chờ... tâm đất là cái chắc!

Bầu không khí vui nhộn trẻ trung không thể tả xiết. Chẳng thế mà ngài chủ nhiệm Thiếu Nhi và đảng Nhật Tiến... cũng nhảy lên vỗ đùi vỗ tay, đánh nhịp, nhún nhảy theo nhịp hát.

Phần văn nghệ được tiếp nối dài dài. Nào giọng ngâm thơ tuyệt cú mèo của Đình Bảng, nào nhóm đàn tranh thu hồn thánh giả với những hạt ngọc âm thanh róc rắt, nào giọng ca Hồng Linh, Huyền Lan, của anh Lộc (nhóm Hiệp Sinh) đưa người nghe vào mê hồn trận, nào tài chọc cười của đôi kịch sĩ nhóm Lửa Dậy làm bà con sặc sụa muốn «pê pục» luôn.

Buổi họp mặt kéo dài đến gần 7 giờ, được kết thúc bằng bản nhạc cộng đồng biệt ly. Mọi người nắm tay nhau, nối vòng tay lớn. Đây là giây phút cảm động nhất. Ai cũng nghẹn ngào, như chẳng muốn ra về. Riêng Thạch Thủ từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên mới thấy rạo rực thực sự. Chẳng thế mà khi tiếng hát đã chấm dứt từ lâu, Thạch Thủ vẫn còn nắm tay... cô bé ngồi cạnh, khiến nhà chủ nhiệm họ Đào phải tát vào má,

Thạch Thủ mới tỉnh. Quá bền lên, Thạch Thủ vội chạy xuống lầu gấp.

Thật xui xẻo cái xe phải gió lại làm rêu, không nổ máy. Thạch Thủ đạp mãi cũng không thành công. Trong khi ngồi nghỉ lấy hơi, Thạch Thủ ngược cặp mắt toét lên nhìn tấm biển ngữ cảnh trên cổng hội quán, đánh vần mãi mới đọc được hàng chữ: *Buổi trao giải thưởng cuộc thi viết cho quê hương của Ngân Thông, báo nguyệt san tuổi học trò Việt Nam*. Thạch Thủ chợt khám phá ra một điều rất ư ngộ nghĩnh. Đó là «báo NGÂN THÔNG» tổ chức ở hội quán *phần Thông Vàng*, tọa lạc tại đường Nguyễn Thông». Sao mà làm thông thế! Ngân Thông rùm rùm khắp nơi! Khoái ghê!

Cuối cùng Thạch Thủ dọa già sẽ vứt xe cho chó tha nếu nó không nổ máy. Thế là chiếc xế vội ầm ầm lên ngay. Đi được một quãng, thấy hai đọc giả Ngân Thông đang đứng đón xe, Thạch Thủ rẽ lại xin làm tài xế. Hai vị này bằng lòng. Tới một ngã tư, một người bạn dân thời còi dòi phạt vì chớ ba. Thạch Thủ năn nỉ không xong, đánh liều xưng là «đại ký giả» của Ngân Thông. Người bạn dân tròn mắt:

— Chú viết báo Ngân Thông?

— Dạ vâng.

— Vậy thì tốt! Ngân Thông là nhất! Luật lưu thông cấm chớ ba người, nhưng Ngân Thông chớ... mười cũng được.

Thạch Thủ bắt tay cảm ơn. Người bạn dân la oai oái:

— Gãy tay tôi rồi. Tay của chú mày gì mà... cứng như đá!

Thạch Thủ cười hếch hếch, nhảy vội lên xe dzông tuốt, quên bồng mất hai người bạn đồng hành. Đêm về ngủ say Thạch Thủ mới sực nhớ ra thì... ôi thôi đã đã muộn!

◉ VỀ TÁC PHẨM «LỬA TUỔI GIAO DU»

Một trong những mục đích của trang Tạp Ghi là phản ánh những «sinh hoạt nội bộ» để đọc giả thân mến hiểu rõ được đường đi nước bước, cũng như cảm thông với các khó khăn, nỗi vui buồn diễn tiến trong gia đình Ngân Thông. Cũng vì vậy anh em trong tòa soạn có .. nhã ý trao cho Thạch Thủ viết «lá thư ngỏ» này. Vì câu chuyện có tính cách nghiêm trang nên Thạch Thủ với khăn đóng áo dài vào cho đứng đắn, mượn tạm bộ râu ghi đông xe đạp của con nhà Mộ Dung Phục để gắn trên mép cho có vẻ... người nhớn, rồi lấy giọng trịnh trọng mà xin thưa chuyện mí quý vị phụ huynh cùng các bạn đọc giả khả ái:

◉ Với quý vị phụ huynh: «Lửa Tuổi Giao Du» là cuốn sách đầu tiên (loại học hỏi) của *tủ sách* Ngân Thông, do Thanh Hiền dịch từ tác phẩm you must have to love của bác sĩ Eustace Chesser. Mục đích của cuốn sách là nhằm giáo dục một cách đứng đắn, cởi mở, thẳng thắn về tình dục cho lứa tuổi đang sửa soạn vào đời. Thật ra loại sách này hiện được bày bán nhan nhản trên thị trường, tuy nhiên đa số đều nhằm vào việc thương mại, gây hại cho người đọc hơn là tạo ích lợi. Mà trong số những người đọc đó rất có thể có cả con em của quý vị. Vì thiếu được hướng dẫn chúng đã bị những trang sách nhằm nhai đầu độc — Nhóm Ngân Thông xin chia sẻ với quý vị niềm lo lắng đó bằng cách mạnh dạn giới thiệu với quý vị cuốn «Lửa Tuổi Giao Du». Tuy nhiên nhóm Ngân Thông cũng thưa với quý vị rằng dịch phẩm này chỉ dành cho những em *ít nhất từ 17, 18 tuổi trở lên* và rất cần được

sự hướng dẫn, giới thiệu, đối thoại... của quý vị. Được sự trợ giúp đặc lực và quý báu của quý vị cuốn sách trên mới đạt được mục đích giáo dục của nó. Và đó là điều nhóm Ngân Thông hết sự trông mong nơi quý vị và chân thành nhớ ơn quý vị.

◉ Với các bạn đọc giả: Khoảng trung tuần tháng 9 này, Ngân Thông sẽ chuyển đến các bạn dịch phẩm «Lửa Tuổi Giao Du». Đây là một cuốn sách do bác sĩ Eustace Chesser biên soạn để giúp thanh niên thiếu nữ một số kiến thức về vấn đề *giáo dục tình dục*, một số kinh nghiệm quý báu về tâm lý nam, nữ trong lứa tuổi đẹp nhất của đời người. Tuy nhiên Ngân Thông xin minh xác rằng «Lửa Tuổi Giao Du» chỉ dành cho các bạn *ít nhất 17, 18 tuổi trở lên* mà thôi. Các bạn ở dưới lứa tuổi này, Ngân Thông thành thật xin đừng đề mắt tới. Sẽ có cuốn *Lửa Tuổi Ươm Mơ* do Duyên Di biên soạn dành riêng cho các bạn. Khi đó chúng mình lại có quyền mời «lớp già» trên đi chỗ khác chơi! Chắc các bạn cũng thừa hiểu có những thực phẩm chỉ hại, bỏ ích cho cơ thể này nhưng lại gây bệnh tật cho thân xác khác. Món ăn tinh thần cũng vậy, cũng «khó tính» lắm, chỉ muốn kết thân với lứa tuổi nào thích hợp mà thôi, ngược lại sẽ trở thành «kẻ từ thù» với những ai «chơi chéo». Ngân Thông tin tưởng vào sự hiểu biết và cảm thông của các bạn.

À quên, Thạch Thủ thấy cũng cần thưa với «các bạn ít nhất từ 17, 18 tuổi trở lên» là khi đọc «Lửa Tuổi Giao Du», các bạn nên thành thật và cởi mở đối thoại với ba má, những vị hướng dẫn tinh thần, xin được chỉ bảo, được giải thích... Có như vậy việc đọc «Lửa Tuổi Giao Du» mới thực sự hữu ích cho chúng ta. Mong lắm thay!

THẠCH THỦ

SINH HOẠT *học đường*

Lăng Quăng

phụ trách

• TRƯỜNG CHÍ THIỆN VÀ LỄ TỔNG KHAI GIẢNG

Dáng lễ tin này đã được hân hạnh... trình diện với làng học trò từ số trước, nhưng vì phải nhường «đất» cho các bài viết theo chủ đề, nên mãi đến nay mới «tái xuất giang hồ». Xin cả làng ban cho hai chữ «đại xá» để Lăng Quăng được «tho» thêm ít phút nữa hầu phục vụ quý bạn đọc giả.

Sáng ngày 7-8-1971, mặc dầu làng học trò đang lâm vào «con sốt của nạn phá trường», Trung Học Chí Thiện vẫn phom phom tổ chức Lễ Tổng khai giảng cho niên khóa 1971-1972. Buổi lễ đã được đặt dưới quyền chủ tọa của ông Tổng Trưởng Bộ Giáo Dục và của Đức Tổng Giám Mục Sài Gòn. Hách chưa!

Lăng Quăng đi một đường điều tra chớp nhoáng một điều mà cả nước hầu như ai... cũng biết là trường Chí Thiện được thành lập từ năm 1964, nhưng chỉ phát triển mạnh mẽ, «trở mã» kể từ ngày L.M. Nguyễn-thới-Hòa về đảm nhận chức vụ hiệu trưởng. Sự kiện này không phải do Lăng Quăng «phiếu» ra đâu nhé. Nói có sách mách có chứng đình huỳnh chứ bộ! Này nhé trong bài diễn văn, chính ông Tổng Trưởng Bộ Giáo Dục đã lớn tiếng tuyên bố rằng: «trường Chí Thiện là một trường tiến triển mạnh nhất và có thể được xem là một trường khu-

kỹ thuật đầy đủ phương tiện và trung học tổng hợp dẫn đầu trong nước, với các lớp điện tử, sửa máy xe hơi, các loại máy tính mặt, đánh máy, kế toán, cắt may, gia chánh, uốn tóc...». Voa là bằng chứng hùng hồn!

Một đặc điểm đáng «hoan hô tung bừng» nữa của trường Chí Thiện là trong ngày lễ khai giảng, chính các «cụ» học sinh cũ và lớn của trường đứng ra hướng dẫn các «trò» mới và nhỏ vào lớp. Nhìn cảnh tượng trên, thú thật Lăng Quăng cảm động đến gần rơi «lệ đá»; chỉ bởi cảnh đó đến tả tình «huynh đệ chí-sinh» rất ư là ngoạn mục.

Thay mặt Gia Đình Ngân Thông. Trang Sinh Hoạt Học Đường hoan hỉ cầu chúc quý bạn Chí Thiện một niên học tuyệt vời với những thành quả tốt đẹp... không để đầu cho hết!

• THIẾU NHI VIỆT NAM HÁCH NHẤT THẾ GIỚI!

Em Nguyễn thị Xuân Lan, 10 tuổi với họa phẩm «Mẹ May Áo Cho Con» và em Nguyễn tính Thảo, 11 tuổi với bức vẽ «Đêm Trung Thu» đã «đề bệ» các họa sĩ ti-nhau của tám nước trên thế giới được vô chung kết như Nhật, Đại Hàn, Tân Tây Lan, Iran, A Rập, Úc Châu, Trung Hoa Quốc Gia (và Việt Nam), để anh dũng đoạt huy chương vàng và huy

chương học. Thật vinh hạnh thay cho Mẹ Việt Nam! Thật xứng đáng «đem chương đi đánh kẻ người»! Ai dám bảo con cái của Đại Cồ Việt là những tay mơ? Thành quả hãnh nhất thế giới trên đó chứng tỏ thiếu nhi Việt Nam không những không thua mà còn có thể vượt thắng bất cứ tất cả trẻ em của bất cứ quốc gia nào trên quả cầu tròn này.

Đọc tin trên bà con chúng ta có quyền nở mũi đến... và ra cũng vẫn thấy sung sướng vô-biên-cương!

À, thiết tưởng Lãng Quảng cũng cần vì vớt thêm là cuộc triển lãm tranh thiếu nhi quốc tế lần đầu tiên này được tổ chức tại Viện Bảo Tàng Lịch Sử Trung Hoa Dân Quốc (Đài Loan) từ ngày 31-7 đến ngày 6-8-1971 để kỷ niệm 50 năm thành lập nền Cộng Hòa của quốc gia này. Cả hai em bé Việt Nam đoạt huy chương nổi lên đều thuộc nhóm chương trình Hội Hòa thiếu nhi Lê-văn-Khoa.

Hết sức phục các đất em Xuân Lan và em Nguyễn Tấn Thảo và chia mừng nồng nhiệt mĩ gia đình Lê văn Khoa. Ngược lại cũng xin anh Lê văn Khoa khảo... đọc giả Ngân Thông kí gì đi chứ — Đâu có thể vui được một mình — Một chiều cả rơm chẳng hạn! Đồng ý chứ anh Khoa?

• TRƯỞNG PHƯỚC AN (Thị Ngột) Với «MỘT SÁNG KIẾN MỚI»

Nói thật, các học trò đang giận ghê (vì Lãng Quảng cũng đã thêm nên trong «nghề» nên... biết hết!) dân cấp cách chúng mình thường rất bẽ bối trong việc chép bài và giữ gìn sách vở cho đẹp mắt. Đúng như cô nàng Thị Mỹ nào đó đã vung vút trong bài thơ chánh chủa trên Ngân Thông số 5: khi bị khám sách, một mảy râu xít.

Có lẽ vì «bất mệnh» được «cân bệ» trên, trưởng Phước An đã đưa ra «một sáng kiến mới» làm giúp học trò của trường mình «làm phải, làm trái» hoặc «cái là quá chán» đó là ban Giám Đốc sẽ thường xuyên ghé «mắt xanh» đến sách vở của học trò bất kể là «cái bẽ bở» hay «thiếu nhi». Vì sao... tốt đại đã để bàn tay mình thật nhậy, không chịu chấp bài đây đó là 2-lẽ-hấp bị «chối» «đếm» «số» «ngay» bằng «chức», «bỏ» học buổi chiều thì sáng phải «đi» trường mượn sách của bạn bè mà «sao» 7 bản «chính» lại; «bỏ» học buổi sáng thì chiều... chịu «khai» «vào» «tâm» «bỏ» «hết» đến mà «chống» «đi», chỉ khi nào vì lĩnh vực hiệu trưởng «đang» «con» «đều» «đó» «chức» «đang» «nhận» «đó» «làm» «đây» «đó» «bỏ» «phần» «chống» «đàn» «khi» «đó» «mới» «được» «vào» «lớp» «học» «lại».

Biện pháp trên đã đem lại kết quả rất đẹp. Quí vị giáo chức của Phước An từ ra «vào» «thời» «hôm» «hoàn» vì được nhà trường «đang» «chênh» «vài» «sát» «cánh» «trong» «việc» «giáo» «dục» «các» «người» «thì» «quốc» «mang» «cho» «mọi» «tôn».

LÀNG QUẢNG

• HỘP THƯ SHHĐ:

— AN (Saigon): Trong thư 22 ngày 9-8-71, An đã có những nhận xét rất hữu lý, tuy nhiên Lãng Quảng cũng mong được An hiểu cho rằng Trong Bình Hoạt Học Đường muốn tạo một «đây» «thần» «đi» «chức» không bao giờ muốn gây bất cứ một phản cách nào giữa «trường» «thầy» «trường» «ta», chắc An cũng «đang» ý là thần chí, đủ hể bẻ hay Vn lao, cũng đều qui; thường những thành công vĩ đại đã bắt nguồn từ một thần chí nhỏ bé — Không những không giận mà còn mến An rất nhiều. Mong thư của An lắm.

LỚP 11 (năm ngoái) (Phước An, Thị Ngột): Hoài Mỹ nhờ Lãng Quảng chuyển lời chia mừng đến các «chị» «cậu» «tú» «đây».

L.Q.

(tiếp theo trang 22)

ý thích, cùng một tình cảm cùng một sôi nổi mới có thể cùng chấp nhận một áo đã do ý thích, tình cảm và sôi nổi đó bộc phát ra. Tôi theo mode để cho ý thích tôi không bị ngăn chặn lại thành một ản ức. Nguy hiểm lắm. Nhưng xin đừng ai nhìn tôi vì tôi hay mặc cỡ. Khi mặc cỡ quá mà không biết hóa giải như thế nào tôi đâm ra nghịch ngợm. Và nếu bạn là nạn nhân của những trò chơi ấy xin đừng trách nhé. Vì bạn đã nhìn tôi cơ mà.

Tôi cũng có tính ngông và hay nói dối. Nhiều khi dối cả chính mình. Đừng tin những điều tôi nói khi ngông. Tin tôi thì có mà chết. Đừng tin những điều tôi nói giữa chỗ đông người và đừng tin bài này nhé.

Nếu bạn muốn tìm một con người Thúy Vũ thật thì xin...

Từ khi viết cho Ngân Thông (vẫn viết hoài đó chứ nhưng bạn không biết đâu vì ký tên tùm lum như Quyên Di nói) tôi đã từ bỏ tên Thúy Vũ. Cái bút hiệu nay đã bị lạm phát. Tôi không nghĩ tôi sẽ nổi tiếng (bằng cỡ tôi ký rất nhiều tên), tôi thích viết một cách tài tử hơn. Nhà văn chuyên nghiệp trở thành người bần tiện. Nhưng tôi không muốn có sự nhăm lẩn, vả lại tôi thích con số một chỉ một mà thôi.

Nhưng trước khi từ già nó hay đề bàn chuyện Thúy Vũ. Hồi tôi còn nhỏ, nhỏ lắm, có đọc một tập truyện Liêu trai do một người Việt nam viết (Bồ Tùng Linh chỉ đáng con cháu!) Có một truyện kể một gốc mai trông đợi một cánh chim xanh đến hót để nở một bông hoa nhỏ xíu. Gốc mai già đi vì chờ đợi nhưng cuối cùng con

chim nhỏ cũng đến trong nỗi hân hoan muộn màng. Tôi yêu cánh chim bé bỏng, tôi yêu bộ lông xanh mà tôi lấy tên làm bút hiệu. Hiện tôi còn giữ tập truyện đó và rất muốn đăng trên N. T. cho các bạn cùng thưởng thức nhưng không biết xin phép tác giả bằng cách nào đây. (Tác giả còn sống, có khi đã già, nhưng nhất định đó là một cái già đáng yêu vì khi còn trẻ ông đã từng đọc truyện ma dưới gầm bàn, (trong giờ học).

Tôi không yêu những người chưa yêu tôi bởi vì tôi nhát gan. Em như con thỏ. Chứ không phải vì tôi kêu hãnh. Tôi sợ. Tôi sợ khổ, nhất là khổ vì tình thì chả có anh dũng tí nào. Tôi không dám phiêu lưu khi con đường trước mặt không mời gọi.

Allez qui vous aime. Cho nó khoẻ và đỡ phải suy nghĩ mất công lắm. Nhất là đối với những đứa lười biếng như tôi nhưng phải nhớ một điều « Qui » ngôi thứ ba số ít Tuy nhiên, e rằng khó có người theo được điều tôi khuyên. Le coeur a des raisons que la raison ne connaît pas. Nên có kẻ mới khổ vì yêu. Kẻ yêu mình, mình không yêu lại đi yêu kẻ không yêu mình. Sao ở trên đời lại có những đứa ngu như thế nhỉ? Nhưng thế giới hiện nay chẳng là thế giới của những người không, Le monde des fous, sao?

E rằng chỉ có mình là kẻ lẩn thẩn mà thôi.

THÚY VŨ

bảo, với khả năng sẵn có, tôi có thể làm được việc ấy dễ dàng. Nhưng buồn một nỗi, tôi không thích đời sống ấy. Bạn bè tôi, trừ Thành, nhiều đứa đã ra đi. Thằng Tân năm đệ tam, thằng Quỳnh, thằng Quốc năm đệ nhị, còn những đứa khác không thân lắm, học cùng lớp; có đứa đã chết.

Triệu ngừng câu nói ở đấy, có lẽ để dành một chút ngậm ngùi. Oanh bảo:

— Anh sẽ tìm ở chiến tranh những niềm vui?

Triệu điềm tĩnh, vừa nói tiếp tư tưởng ban nãy, vừa đề giảng giải:

— Tôi mới được tin một thằng bạn nữa bị chết trận, nó mới mười tám tuổi. Ai rồi cũng phải chết một lần, nhưng chết như nó thật quá trẻ và đáng thương biết bao. Nói chung tại bạn, chúng nó đã thực sự đóng góp vào cuộc chiến đấu của dân tộc. Mỗi khi một thằng rời ghế nhà trường nhập ngũ, nghe tin một đứa bị thương hay tử trận, tim tôi lại nhói buốt. Tôi vẫn ray rứt về đời sống yên ổn trong thành phố và cuộc chiến ngoài mặt trận... Con người khi sinh ra không có vật gì mang trên mình, nói chỉ là vũ khí để giết người. Nhưng trong con người có lòng gian tham và hiếu chiến. Những cái ấy khiến con người sát hại nhau, kẻ yếu chết. Chúng ta sẽ chết và sẽ bị mang tiếng nhu nhược, nếu chúng ta không quyết tâm chống lại những mưu đồ của kẻ bất chính.

Rồi hắn nói tiếp:

— Dĩ nhiên, có nhiều cách chống lại... Nhưng sống yên ổn quá bên cạnh những hy sinh của bạn đồng lứa, tôi nghĩ là bất nghĩa.

Hai đứa vẫn đi bên nhau. Trời bắt đầu rắc một vài hạt mưa lâm tẩm. Đôi mắt Triệu chợt đổi vào khoảng không tối sẫm ở trên cao, giọng nói thấp thoáng như màn mưa rơi qua ánh điện:

— Đã lâu, Saigon vắng tiếng Canon và bom giã, tôi cảm thấy nhớ lạ lùng. Không có nó rồi đây, người thành phố sẽ hư hỏng trong ảo tưởng bình yên. Không lâu đâu...

Câu nói được chấm dứt ở đó gây nơi mỗi người một ý nghĩ. Cả hai đi những bước thẫm. Oanh thấy toàn thân mình ươn lạnh, cái lạnh bởi mưa, do bóng đêm đã nặng hay cái lạnh thoát sinh từ nỗi cô đơn nào... hình như tất cả. Oanh đi sát vào bạn hơn, nỗi buồn thênh thang khó tả. Đó là nỗi buồn của đứa con gái đầy tuổi ưu tư và xao xuyến, về chiến tranh, về tương lai của mình và dân tộc, về tình yêu... Thêm một thằng bạn nữa sắp đi khỏi. Nếu có thể, Oanh đã ghi chặt lấy người bạn đi cạnh, để giữ lại một cái gì... Tuổi trẻ có những nỗi mà các bậc huynh trưởng không hề biết, không thể biết. Họ không bao giờ thổ lộ với người lớn vì một mặc cảm ngăn cách, đôi khi không biết thổ lộ cách nào. Người lớn thường chỉ thấy ở con cái sự ngoan ngoãn hay

ngang ngược, ngoài ra không còn gì nữa. Sự thật bao giờ cũng phức tạp hơn thế, tuổi trẻ bây giờ không hiểu những ray rứt, những say tư, người lớn chưa hiểu gì về họ.

Hai đứa đi ngang một phòng trà, tiếng nhạc thoát qua khe cửa đi vào lòng phố; âm nhạc trầm ấm, đập dlu công lời ca say đắm. Triệu quay sang hỏi bạn:

— Dủ tiền vào nghe nhạc không?

Oanh hỏi lại:

— Triệu còn bao nhiêu?

— Khoảng bảy chục. Triệu trả lời.

Oanh cười, nắm cánh tay Triệu kéo đi:

— Thôi bỏ qua đi... cha nội. Nghèo mà ham. Vả lại muộn rồi, xin phép nhà được có hai tiếng.

Triệu cũng cười:

— Đi lính cũng bần cổ nông cỡ này là cùng, làm lúc không có một xu dính túi. Đời học sinh khổ như điên.

Oanh nhăn mặt bảo:

— Tuổi học trò là tuổi ăn tuổi học. Ai bảo tối ngày tà tà rồi kêu, lại còn đòi vào phòng trà nghe nhạc.

• • •

Cái hình ảnh sáng nay hẳn còn nhớ lắm: lúc 10 giờ, Hân đang nằm đọc sách, bộ *Chiến tranh và Hòa bình* của Leon Tolstoi, thì có tiếng ồn ào ở dưới nhà. Rõ ràng

giọng thằng Thành. Hân vẫn nằm lì trên sập gỗ. Rồi tiếng chân chạy lên.

— A, Anh Triệu đâu.

— Đâu cả rồi, Triệu. Mày bình thứ

Triệu lồm cồm bò dậy, không lấy gì làm sốt sắng.

— Đâu thật hả?

— Thằng nào nói dèc... chó cắn

Lũ em Triệu cười rộ lên. Hân quát lớn:

— Mấy đứa xuống nhà chơi, ồn ào quá.

Bọn trẻ lủi rủ xuống cầu thang, yên lặng trở lại. Thành biết có chuyện bất thường, ngồi xuống chiếc ghế đối diện chờ đợi. Hân hỏi khẽ:

— Oanh sao?

— Đâu cả. Thành nhắc lại.

«Đâu cả». Hân đâu muốn thế. Đâu là hẳn mất lý do để ra đi. Quyết tâm của hân đã không thể thực hiện. Thành vẫn không hiểu bạn, nhưng cũng gay gắt.

— Chưa thấy ai làm cảm như mày.

Hân thắc mắc: «tại sao một thằng như Thành mà còn nhận định như thế». Chúng ta, dân tộc này sẽ ra sao nếu mọi người còn mong được yên ổn.

Hân thơ thẩn một mình đi lẫn vào con ngõ tối. Hình ảnh buổi sáng vẫn còn trong đầu óc. Lại còn bức thư của chị Hoa mới gửi về «Em sẽ hối hận nếu em thực hiện ý định ấy. Chị không khuyên em sống nhu nhược. Đến tuổi này, em đã có

quyền chọn một con đường cho mình; nhưng cũng chính vì thế, em lại càng thận trọng». Và lại còn một đoạn nữa ở cuối thư: «Với tính thần và khả năng như em, chị đoán chắc rằng em sẽ phục vụ dân tộc một cách đắc lực trong bất cứ lĩnh vực nào. Chị sẽ hỏi thúc, nếu cần bắt em phải gia nhập quân đội nếu như em có tư tưởng trốn tránh và nếu đã đến lúc em phải đi. Nhưng bây giờ thì chưa, chưa đến lúc đó. Em tưởng ở lại em sẽ có lợi với tổ quốc sao. Em làm, bao trách vụ trong gia đình, đối với xã hội đang chờ những người như em, những người còn được ở lại một ngày nào...». Hân cố lấy lại chút bình tâm để chọn lựa. Càng lớn lên, con người càng bị lằm vào những ngõ bí, nhiều khi không biết phải giải quyết cách nào. Chưa lần nào, chị Hoa lại có những lời cương quyết đến thế. Chị bảo: «Nếu chị có thể về để giữ em lại, chị sẽ về ngay. Sự hy sinh của ta sẽ mất hết ý nghĩa nếu ta mù quáng hoặc không đứng lúc.»

Căn nhà đã hiện ra trước mặt, hân đưa tay vào trong mớ chất đồng. Ngồi sẵn, lũ em vui đùa, một vài đứa đang học trong nhà, dưới ánh đèn trắng, tất cả năm đứa. Ba hân đang đọc báo, cặp mắt siu sau cặp kính lồi; mái tóc trắng hòa với màu đèn neon. Đời công chức đã thâm niên, vẻ trai tráng thuở xưa của ông không còn nữa.

Nghe có tiếng động, ông cụ liếc mắt qua khoảng trống trên cặp kính trắng:

— Đi chơi về hả con.

Hân lấy giọng tự nhiên:

— Thưa ba vắng. Ba chưa đi nghỉ.

— Ba đang chờ máy về để xem quyết định của máy. Nếu có đi nghỉ mất trên Đalat thì phải đích điện báo cho bác Luận ngay... Cũng nên nghỉ ít ngày cho khoẻ rồi còn về tính việc học tiếp chứ.

Máy đưa em hân nghe nói đi Đalat, thì lấy làm nôn nóng:

— Đi đi anh Triệu

— Ở đi tiện thể thăm bác Luận luôn, lâu lắm...

Hân lưỡng lự một chút rồi trả lời.

— Vâng con quyết định lên Đalat.

Ông cụ hỏi thêm:

— Sáng mai lên hỏi lại vụ thi lấy học bằng nữa nhá, hy vọng không?

Hân trả lời, giọng nhỏ và hơi vội vàng:

— Con chưa biết... nhưng có thể ba ạ.

THÁI BẮC

Hỉ Tín

Chúc mừng

* LÊ QUANG NGHĨA

* TRẦN THỊ HỢI

bách niên giai nguyệt

C-1

Lê Thị Kim Liên

Gỡ rối tơ trời

VỚI DÒNG CẢM TẠ,

Đại Quý đã được các ông
"tên to mặt lớn" của Ngân Thông
đưa bằng võ khí vác : Ông đánh cho
còn tươi, ngất mà lại vào! Hiện
nay Đại Quý lại đang uống rượu
ngay đến nhậu cả rượu ở nhà
ông ông. Được như vậy là như pha
ra bát long bình rượu, vắt chanh và
tránh bày một ly do ở bên dưới
của Đại Quý, lại nhậu vì giờ lâu
rượu, ăn lá và kẹo kẹo khế Đại
Quý nữa. Đại Quý xin lên hàng
cầm tù và nguyện đời đời giữ nhà
của ông.

Được làm việc trở lại, Đại
Quý nghĩ mình không nên giao
công giờ làm chỉ nửa, vừa đến lúc
đến vừa làm được lại vào tuần,
mình nên ở lại. Vì có ngày gặp
bệnh, bởi vậy Đại Quý báo trở về
ngôi cũ của mình, một ngày cho
mình đi chơi, gặp cô thiếu họ thốt
chưa biết bệnh, cô là người già rồi
trở lại. Nhưng cô cũng già rồi ở
làng - bây giờ nó bị bệnh phải nhiều
quá nên cô kể cho người Đại Quý
nên đi thành một "gà rổ ở nhà",
vì một cô thiếu là những người ở
vào, bệnh kỳ lạ người ta. Nghe
chàng kể lý nên Đại Quý chấp
đúng ngay.

Đề chúng tôi tài gởi rồi của Đại Quấy, cũng như đề các bạn tin tưởng, Đại Quấy đóng lại và phía gởi rồi biểu diễn cho các bạn xem thấy.

ငမ္ဘာ့ ဖိစီးမှု

Cháu đã áp dụng đủ mọi phương pháp của ba cháu, của mẹ cháu mà vẫn chưa bỏ được bệnh «nổ chấy» trong lớp. Vậy cháu thử áp dụng phương pháp tổng hợp xem: trước khi vào lớp, cháu bỏ tư cây thuốc kẽ bỏ vào miệng, nhét thêm gẻ cho nó chấy, sau đó lấy băng keo — loại lớn băng thật chặt lại. Vào lớp nếu chẳng may ngứa nổi của cháu vẫn phát ra được, cháu tát vào má mười hai cái thật mạnh. Sao? Dám nghe lời chú không?

Về bệnh lưỡi, cháu nên dùng phương pháp sau đây : cháu dọn sẵn một đĩa bạc, nhờ nó đến lớp sớm, thấy cháu, nó phải hét câu này : « Vì à, coi mi cũng sạch sẽ xinh xắn như mọi người, mi cũng biết mặc quần áo đẹp, mi cũng biết ăn cơm như mọi người, vậy mà người ta chàm được còn mi lại lưỡi, vậy mi là cái giống gì ? Không lâu đâu, chỉ cần ba buổi như vậy thì một là cháu không dám đến lớp nữa, hai là nếu đến lớp, cháu hết dám lưỡi.

GỖ CHO CHÁU Z. 28

Tội nghiệp, cháu tôi mắc phải bệnh cười. Khi ra ngoài đường cháu nghiêm trang ra phết, ai đánh cũng chẳng thèm kêu, vậy mà vào lớp cháu lại cứ toe miệng ra cười liên miên.

Nguy hiểm lắm đó cháu ạ, ở nước ngoài, có khi cả một làng chết về bệnh cười đấy, vì cười là một bệnh truyền nhiễm, coi chừng có ngày cả lớp cháu nhăn răng ra, dật đầu nhau đi về miền cực lạc thì khôn. Phải chữa ngay mới được. Đây chú chỉ cách cho:

Mỗi khi bắt đầu vào lớp học, cháu rút ngay cái thước kẻ trong cặp ra tự dết vào tay ba cái thật đau, vừa làm vừa nói: "ta không thể làm cho cả lớp nhăn răng ra chết vì ta". Sau đó cả buổi học cháu cứ căn cứ chặt cái thước giữa hai hàm răng, sẽ chữa được bệnh cười.

GỜ CHO CHÁU NGUYỄN THỦY

Cháu có máu tếu trong người, tốt lắm, nhưng mà rủ nhau đi ăn cắp mận nhà người ta thì quả là nguy hiểm, coi chừng có ngày họ bắt trói vào gốc cây đấy, què ỏi là què.

Bây giờ đề chữa bệnh phá phách của cháu, chú có kế này: cháu cho phép hai đứa cháu của cháu, mỗi lần thấy cháu giờ trò phá phách, mỗi đứa chúng nó sẽ cho cháu một cái tát nền thân, như vậy mấy lần là cháu chữa ngay.

Hoặc còn cách này nữa: mỗi khi đi học về, cháu nhờ mẹ trói hai chân hai tay cháu lại rồi thả lên giường giờ cơm mới tháo ra.

Muốn cho chắc ăn, cháu chữa bằng cả hai cách. Chúc cháu hiền như bụt.

CHANH CHUA

‘TÁI XUẤT GIANG HỒ’

(Trong bản ‘tín kinh khủng’, Đại Phá đã loan tin là Ông Phổng vì sợ các cô... ‘xé xé’ nên đã đi biệt tích)

Bé cái lăm! Sức mảy mà ta trốn!
Buồn thế sự, ta tiêu ngạo lâm sơn,
Khi trở về, mới thấy rõ nguồn cơn,
Vội ‘đáp lễ’ bằng bài thơ ‘nóng sốt’

Điêm trước tiên, ta thấy căn mình xác
là dù chết, ta vẫn giữ lập trường:
Sẽ bình vực những gì xem... dễ thương,
Còn thứ đó, ta quất cho tan tác:

Như cái tội ‘những nha’ — Hừ
‘Nhờn nhèo’!
Của các cô, là nặng nhất trên đời!
Ai chả biết mà còn cái tẻ tôi,
Ra cái điều: số phận mình bạc bẽo!

Này cứ nhìn trong thiên hạ thì biết.
Từ cô lớn đến bé tí, choai choai...
Cả trăm cô, nước mắt đều... dư xài!
Hề động đôn là ‘hu hu’ đến... chết!

Điêm tiếp theo, ta trách cháu Đại Phá,
Chú Thạch Thủ và Tiểu Ngạo Tiên Sinh
Loan tin ‘phịa’ lăm ta đã bất bình,
Nên ta phải phạt mỗi người... cú đá!

Và sau hết, xin khen ngợi con trai
Đã can đảm, không hề biết lo sợ,
Cho ‘phe địch’ thấy rõ ‘quân ta’ tài.
Đề ăn mừng. Ta cùng đi... soi phở!

ÔNG PHỔNG

Vớ va vớ vẩn về vịt vờ

Tiểu Ngạo Tiên Sinh

Mấy bữa kỳ trước coi mồi vịt vờ quá, trừ có 2 câu dễ dễ một tí nên tuy Tiểu Ngạo nhận được rất nhiều thư giải đáp, mà người đáp đúng chả được bao nhiêu. Tiểu Ngạo buồn mất năm phút, tự hỏi chả lẽ phe ta xuống dốc rồi chẳng? Hỏi vậy nhưng Tiểu Ngạo không tin như thế, và xin các bạn "gây niềm tin tưởng" cho Tiểu Ngạo bằng cách đỡ thật đúng ba bữa kỳ này:

1. Bây giờ vật giá leo thang, đường sưa, gạo... lên giá vùn vụt. Trước tình trạng này, các cụ thử tính xem bao nhiêu thì có được một ký đường?

(Thông Bù nhìn)

2. Mặt trời và mặt trăng giống nhau ở cái chỗ nào?

(một Vịt Vờ ký tên không rõ)

3. Một chàng cầm vào tiệm mua khăn. Chàng không nói được chỉ ú ớ và ra hiệu, cô hàng lắc đầu chả hiểu, chàng ta bèn duyệt qua một vòng rồi đưa tay chỉ ngay vào cái khăn. Một chàng khác không may bị mù, như vậy chàng không lấy tay chỉ vào cái khăn được, như anh chàng cầm trên. Chàng phải ra hiệu thế nào để cô hàng biết là mua khăn?

(Trần Ngôm Dọ Vờ)

Giải đáp kỳ trước:

1. Đặc biệt của tháng BẢY là có chữ Y.

2. Cầm cục phấn trắng, viết lên bảng từng chữ một: X, A, N, H, là có chữ XANH ngay.

3. Không bao giờ cái phao bị ngập cả, nó cứ nổi lênh bênh hoài, vì sợi dây có buộc vào cục đá đầu.

Danh sách quí vị đáp trúng, xin cho Tiểu Ngạo khất đến kỳ sau vì danh sách mà ít quá, coi nó kỳ lắm!

DÂY THÂN ÁI

Quyên Di

Các em: Nguyễn thị Hương (Gia định) • Ngọc Mỹ (Huế) • Trần thị Diệp (Ban mê thuật) • Phan Văn (Kontum) • Nguyễn thị Thanh Nhân (Sai gon) • Nguyễn hùng Phong (Saigon) • Nguyễn thị Nhân (Quảng Ngãi) • Trần thị Hoa (Đalat) • Võ kim Sanh (Đà nẵng) • Cầm Thu (Huế) • Hoàng Trọng Mỹ Phương (Đalat) Song Nguyễn (Bình dương) • Hoàng minh Linh (Đà nẵng) • Vũ văn Chương (Vũng tàu) • Ngân Du (Pleiku) Phạm Luân (Pleiku) • Út Thương (Đồng Giang) • Trần đức Toàn (Gia định) • Mặc Linh Hoài Thu (Phú nhuận) • Lê ánh Nguyệt (?) • Hồ Anh (Gia định) • Lưu Căn (Kiên Giang) • Giao Chi (Long An) • Nguyễn Hùng (Đà nẵng) • Thông Mạnh (Saigon) • Vũ Nhạc (Saigon) • Q.D. (?) • Nguyễn lệ Dung (Gia định) • Nguyễn hoài Minh (Saigon) • Châu Hạnh (Gia định) • Hoa Băng Khuâng (Kiến Hòa) • Trương minh Nhứt (Ba xuyên) • Trần thị Mỹ Dung (Chợ lớn) • Quốc Thuần (Saigon) • Hải lệ Thanh (Saigon) • Trần duy Khang (Ban mê thuật) • Hoài mộng Trúc (Saigon) • Nguyễn văn Hoàn (Hố Nai) • Thu Đào (Cao Châu) • Lưu quang Trung (Gò công) • Lê kim Cúc (Huế) • Đ.H.M. (Saigon) • Trần thị Miên Du (Phan Rang) • Nguyễn Hương Thùy Phi (Sai gon) • Hoa Đơn Phương (Saigon) • Phạm thúy Nga (Gia long) • Vương Phi (Nha trang) • Mây Thu (Saigon) • Trần tiến Dũng (Tân Việt) • Nguyễn công Tân (Pleiku) • Hoài Lễ (Saigon) • Nguyễn thy Lợi (Hàn Giang) • Đoàn văn Long (?) • Trần thanh Phong (Tây Ninh) • Dũng thành Chí (Đà nẵng) • Trương hữu Hạnh (Bình dương) • Nguyễn văn Hớn (Saigon) • Chiêu linh Phương (Đà nẵng) • Quốc Bình (Huế) • Vương đình Trân (Đà nẵng) • Huỳnh ngọc Thành (Đà nẵng) • Phan Nguyễn Hào Huyền (Ba xuyên) • Nguyễn thị Lan và Nguyễn Lương (Đà nẵng) • Châu ngọc Phương (Đà nẵng) • Ngô duy Tân (Nha Trang) • Nguyễn Hải Tâm (Nha trang) • Bích Nga (Mỹ tho) • Nguyễn thị Quân Lực (Saigon) • Vinh Xuân (Phú nhuận) • Triều tố Lê

Đà Nẵng) * Trần thị Tuyết (Nhà Trang) * Dương Trình (Gia định)
 * Nguyễn ngọc Thanh Huyền (Biên Hòa) * Ngọc Lan (Vũng Tàu) * Nguyễn
 Vy (Saigon) * Đinh thị Diễm Hiền (Gia định) * Vọng Huyền (Đà Nẵng)
 * Lâm Viên (Binh Tuy) * Người tên định nói (Đalat) * Nguyễn thị Thu
 Huyền (Đalat) * Trần thị Diễm Du (Phan Rang) * Kim Thảo (Vũng Tàu)
 * Y phao (Nhà Trang) * Nguyễn văn Lành (Phan Thiết) * Việt Ân Trà (Quảng
 Ngãi) * Lưu thành Cơ (Khánh Hòa) * Hoài công Vọng (Saigon) * Vã Đ (Saigon)
 * HLTy (Đà Nẵng) * Hoài Nhân (Hội An) * Vũ thị Hải Dương (Tân sơn
 nhất) * Hoài lý Uyên Lành (Quảng Ngãi) * Trương thị Châu Loan (Biên Hòa)
 * Tống Trường Giang (Khung buôn vào hạ ?) * Thảo (Pleiku) * Võ thị
 Nguyệt (Hội An) * Nguyễn huyền Thoại (Phong Dinh) * Hồng Quyền (Hàng
 Xanh) * Hoài Giang (Quê Nhơn) * Hồ đặc Nhân (gia định) * Hoàng Nguyễn
 Đà Nẵng) * Nguyễn thị Tuyết (Saigon) * Nguyễn Dũng (bất nhóm CVA)
 * Vũ Bướ (Quê Nhơn) * Nguyễn liên Diệu Thái (Quê Nhơn) * Huỳnh anh
 Thu (Nhà Trang) * Uyên Lan (Thủ đầu một) * Lan Kim (Tùng Nghĩa)
 * Nguyễn trung Quân (Phước Tuy) * Duyên Trâm Anh (Cần thơ) * Hoàng
 thị Mai (Đalat) * Kim Lang (Đalat) * Phạm thị Bích Ngọc (Khánh Hòa)
 * Phú Hằng (Saigon) * Thảo Trâm (Trung Bắc) * Lê nguyên Trang (Châu
 Xuân) * Phạm thị Hoài Thương (Gò công) * Nguyễn tam Quang (Pleiku)
 (còn nữa)

Vì thư các em gửi về quá nhiều, nếu trả lời từng thư một chắc chắn sẽ
 không bao giờ hết nên hôm nay anh em mình chơi trò "Nối vòng tay lớn"
 một lần. Mong rằng các em không buồn, trái lại, càng đông chúng ta càng
 vui nhiều. Tuy trả lời chung, nhưng mong mỗi em nhận lấy những trả lời
 được đây như câu trả lời cho riêng mình, bằng lòng nhé.

3. Đa số các em đều viết thư tỏ cảm tình đặc biệt đối với Ngân Thông.
 Có những em tỏ tay bồng nước sôi mà vẫn gượng cầm bút viết cho Ngân
 Thông, em khác đang đau nhưng cố gửi mấy hàng cho Ngân Thông để
 khuyến khích. Đọc những thư đó, anh đã cảm động thật sự, và trước mỗi
 tấm thư, chúng em có thể đáp lại được bằng chân tình. Vậy thì xin các em
 nhớ cho: trong khi vất vả lo lắng cho tờ báo sống còn và phát triển, cũng như
 lúc ngồi viết và sắp xếp bài vở cho tờ báo thành hình, các anh chị luôn luôn
 nhớ đến các em, vì các em mà làm việc. Và chỉ vì các em mà thôi. Các em có
 hề tưởng tượng được nỗi vui sướng của ban biên tập khi một kỳ báo được
 phát hành không? Ngồi rằng có những tâm hồn trẻ vui tươi đón nhận tờ báo
 và cầu được tâm thông với những người chủ trương, điều đó làm người ta
 lòng em bị biết bao. Có lẽ anh đã không lầm khi nghĩ rằng: "Ngân Thông là
 tờ báo yêu mến nhất, nhưng lại được yêu thương nhiều nhất" Các em có nghĩ
 vậy không?

2. Em nào cũng muốn Ngân Thông sống mãi, để chúng ta cùng nhau reo hò lời ca vui tươi, hăng say, lý tưởng. Anh và ban biên tập cũng mong muốn y như thế. Đó là một nụ mơ, và chúng ta cứ ước cho nụ mơ xanh tươi. Tình trạng tài chính của tờ báo không sáng sủa lắm đâu, nhưng các em cứ yên tâm, vì ban biên tập, trong một phút gần gũi nhau nhất, cũng cảm thấy trách nhiệm của mình, đã thề hứa: "Tờ báo sống vì chúng ta, chứ chúng ta không sống bằng tờ báo", các em hiểu lời hứa ấy chứ? Anh muốn chúng ta, ban biên tập và các em, cùng hát và cùng sống thực lời ca của anh Hoàng Quý: "Dù cho có thương đau, dù nấp sống không giàu, ôm lấy nhau thật gần, cho ấm ấm đời nhau". Nụ mơ của chúng ta sẽ tươi nở dưới ánh mặt trời yêu thương và trong nỗ lực chăm bón của mỗi người.

3. Ban biên tập cảm ơn những em đã khen ngợi Ngân Thông, những cách thư của các em bao giờ cũng là ly nước trong mát làm ban biên tập quên hết những vất vả, lo lắng vì công việc. Với những em vì yêu Ngân Thông, sẵn sàng chỉ cho Ngân Thông thấy những điều còn thiếu sót và đưa ý kiến xây dựng, anh hết lòng cảm ơn và hứa sẽ cố gắng hoàn hảo hóa tờ báo của chúng ta theo đề nghị của các em, mỗi khi khả năng, phương tiện và điều kiện cho phép.

4. Về những thư hỏi về đời riêng của các anh, chị trong ban biên tập, các anh chị xin được miễn trả lời và cũng nhờ anh chuyển lời cảm ơn các em. Miễn trả lời, không phải là ngại ngùng hay tránh né gì đâu, nhưng các em hiểu cho, việc nói về mình trên một báo nhiều lần rất bất tiện. Sẵn sàng hiểu và không si gặng đây chứ?

5. Bài gửi viết rõ ràng trên một mặt giấy (dĩ nhiên đánh máy càng tốt) — Bài gửi quá hai tháng rưỡi mà chưa thấy đăng thì... các em hiểu ngầm cho nhé. Xin cho tòa soạn miễn việc trả lại bản thảo, công việc tuy nhỏ nhặt, nhưng cũng sẽ trở thành vấn đề, vì bài vở gửi về nhiều lắm.

6. Nhóm "Giải trí trường Ngoại Mực" (Tiểu Ngạo tiên sinh — Đại Quý — Đại Phá) xin được gửi lời thăm chung những bạn bè có lòng thương mến, và lấy làm tiếc vì trang giấy dành cho nhóm ít quá nên không trả lời riêng từng bạn được.

7. Mục "Ngắn thật ngắn" trước đây vẫn do chị Thủy Vũ phụ trách, em nào đóng góp bài vở cho mục đó, xin đề gửi cho chị.

8. Giá mua báo dài hạn là 840đ một năm (riêng ở cao nguyên Nam trung phần là 880đ vì thêm cước máy bay) Nếu thương Ngân Thông, em có thể mua theo giá ủng hộ là 1000đ.

9. Về gia đình Ngân Thông, anh hứa sẽ thành lập là thế nào cũng có. Tuy nhiên như đã có lần nói với các em, anh thấy đó là việc làm cần phải có kế hoạch và nghiên cứu kỹ càng. Các em chịu khó chờ nhé. Riêng những em ở vùng Saigon — Gia định, có thể tham dự một vài sinh hoạt do nhóm Ngân Thông tổ chức, khi có, sẽ thông báo rõ trên Ngân Thông, như hôm phát thưởng cuộc thi "viết cho Quê hương" vừa rồi chẳng hạn.